

Hatıra/Hafıza, Malzeme ve Güvenli Alan

Kaarina Kaikkonen ile birlikte

15 Ocak 2026

Merhabalar arkadaşlar.

Kaarina'yı da uğurladık. O da derin izleri bıraktı diğerleri gibi, Mimarlık ve Sanatın iç içe girdiği bu uzun maratonumuzda. Onunla da diğerleri ile yaptığımız gibi geldiğinde hep birlikte konuştuğumuz tartıştık. Bizim yaşamımızı etkileyen "Memory" yani hatıra / hafıza üzerine yaşadıklarımızın derinlerine indik. "Malzeme", yer ile birlikte önemli bir diğer öğe idi. Son üçlü ise etrafla diyalog kuran "güvenli alan" oldu. Birkaç gün içinde Kaarina'yı da hepimizi de etkileyen önemli işler çıktı. O gelmeden size okuduğum sanat ve mimarlık arasında yıllar önce yazdığım ilk yazım "Babamın Ceketleri" makalesinin kahramanı hem Aura'daki konuşması ve atölyedeki yaklaşımları ve diyalogları ile süreçte diğer misafir yürütücüler gibi renk kattı. Kendisi de atölyemizden oldukça memnun ayrıldı.

Dün de Eymen Homsı son konuklarımızdan biriydi. Atölyemizin başlığı "Sınırlar" kavramı ile birlikte "Vücut" un kutsal mekanlarındaki yorumlamalarını da içine alan bakışı "Sınır, Mimarlık, Sanat, Vücut" konuşması ile uzaklardan bizlerle oldu.

Bugün ben daha önce planlanmış Yeditepe Üniversitesi Mimarlık Bölümünün Diploma jürisinde olacağım. Uzun bir gün olacak hepimiz için. Zamanında Atölyede olun lütfen. Grup halinde çalışanlar dün konuşulduğu gibi iş bölümü listesindeki yapılacaklarında hızla yol almaya çalışacaklar. Gruptan ayrı çalışan arkadaşlar da zaten Kaarina öncesi yaptıkları senaryolarını geliştirecekler. Cuma günü yaptıklarınızı, geliştirdiğiniz işleri detaylı görüşmek üzere. Çok sevgiler ve iyi çalışmalar hepimize, hepimize...

y a n a r

Memory, Material and Safe Place with Kaarina Kaikkonen

15 January 2026

Hello, everyone.

We bid farewell to Kaarina. Like the others, she left a deep impression on our long marathon where Architecture and Art intertwined. As we did with the others, we talked and discussed together when she arrived. As future artists and professionals, we worked on our own personalities. We delved deep into our experiences of 'Memory,' which affects our lives. 'Material,' along with place and space, was another important element. The final trio was the 'safe space' that engaged in dialogue with the surroundings. Within a few days, important works emerged that affected both Kaarina and all of us. Before she arrived, I read to you my first article written years ago on the intersection of art and architecture, 'My Father's Jackets.' The protagonist of that article added colour to the process, much like the other guest facilitators, through her talk at Aura and her approach and dialogues in the workshop. She also left our workshop quite satisfied.

Yesterday, Eymen Homsı was one of our final guests. The title of our workshop, 'Boundaries,' encompassed interpretations of the "Body" in sacred spaces, and he joined us from afar with his talk, 'Boundary, Architecture, Art, Body.'

Today, I will be on the diploma jury at Yeditepe University. It will be a long day for all of us. Please be at the workshop on time. Those working in groups will try to make rapid progress on the tasks listed in the division of labour, as discussed yesterday. Those working separately from the group will develop the scenarios they created before Kaarina. There is really very little time. We will discuss in detail what you did on Friday and the work you developed. Best wishes to all of us...

y a n a r

Mavi Dostum

Ahmet Atakan Keskin

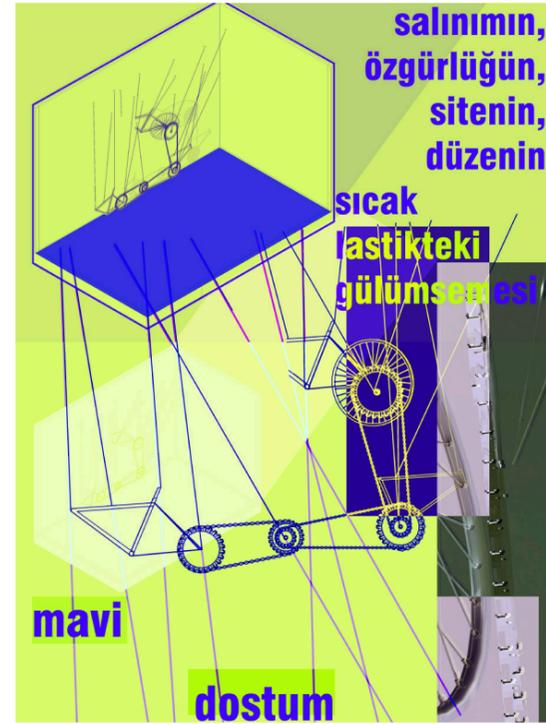

Çocukluğumuzun bir parçası olan bisikletler, bir zaman benim en iyi, en sadık dostumdur. Küçük mavi bir bisikletti. Yardımcı tekerleri vardı, söküldü; sürekli bir değişimdeydi, bir önceki günle asla aynı değildi. Benim için; o, dişlileri ve pedallarından fazlası, bilyaların sesiyle, değişen lastikleriyle yorgun, yorulmaya devam eden bir dostumdur. Her geçen gün yorulmaktaydı ve sonunda onunla vedalaşmak zorunda kaldım. Bu iş ise o'nu dişli oranlarını zorlayıp, sesini bir daha duyma çabası.

Bisiklet seslerinin kaydedilip, bir ses kompozisyonu çevrilen bu çalışma, iki poster işi de içermektedir. Bu mavi, yeşil posterler ses kompozisyonuyla birlikte izleyiciye duygu uyandırmayı amaçlandırmaktadır.

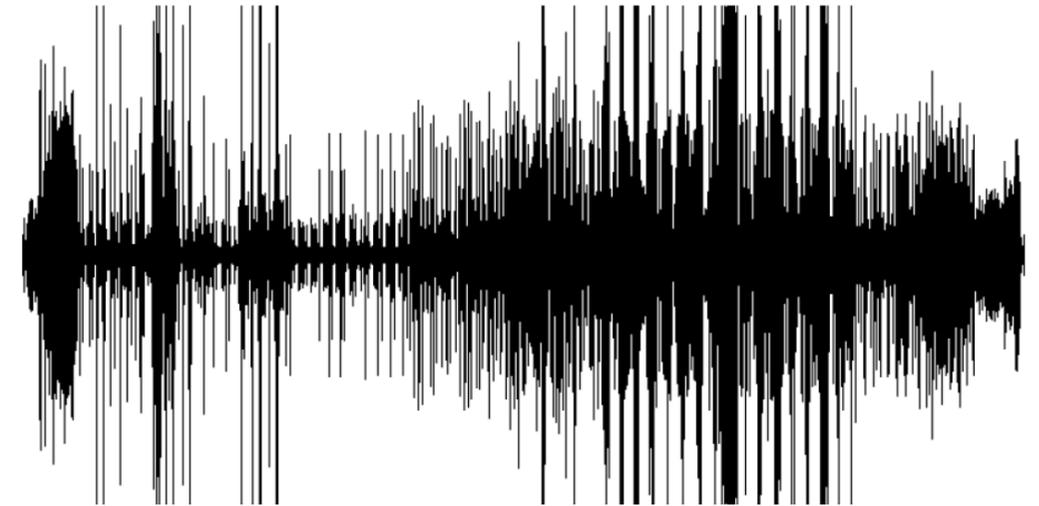
My Blue Friend

Ahmet Atakan Keskin

Bicycles, a part of our childhood, were once my best and most loyal companion. It was a small blue bicycle. It had training wheels, which were removed; it was in constant change, never the same as the day before. For me, it was more than its gears and pedals; with the sound of its bearings and its changing tires, it was a tired friend that kept growing more worn. Day by day it became more exhausted, and eventually I had to say goodbye to it. This work is an attempt to push its gear ratios and hear its sound once more.

This project, in which bicycle sounds are recorded and transformed into a sound composition, also includes two poster works. These blue and green posters aim to evoke emotion in the viewer together with the sound composition.

Ses kompozisyonunun görselleştirilmiş ses dalgaları.
Visual representation of the sound waves in the composition.

Ses kompozite edilirken; bisikletin: düşme, frenleme, yerden kaldırma, dişli, zincir sesleri, pedal çevirme, durdurma sesleri, jant bilyasının sesleri öncelikle kaydedilip belgelenmiştir. Daha sonra bu seslerin bir ritmi tekrar edilip, adeta bir müzik yapacak şekilde sıralanmıştır. Jantlara vurulma sesleri, reverb efekti altında, bir melodiye dönüşmüş, kaybolmuş dostumuzun melodisi gibi sonlara doğru çınlamaktadır. Zincir sesleri hareketleri temsil etmekte, ritmik frenleme sesleri kompozisyonun ritmini belirlemektedir.

Bu ses, bir odada bulunup posterlerde gözlemlenebilen mekanizma kullanılarak, o mekanın izleyici için belki de kendi mekanik renkli dostlarına dokunabilmelerini hedeflemektedir.

While composing the sound, the bicycle's falling, braking, lifting from the ground, gear and chain noises, pedaling, stopping sounds, and the sounds of the wheel bearings were first recorded and documented. These sounds were then repeated rhythmically and arranged almost as if composing music. The sounds of striking the rims, under a reverb effect, transform into a melody, resonating toward the end like the melody of our lost friend. Chain sounds represent movement, while rhythmic braking sounds determine the rhythm of the composition.

This sound, presented in a room through a mechanism that can also be observed in the posters, aims to allow the viewer to perhaps touch their own mechanical, colorful companions.

ses için qr kodu
qr code for sound

Buzları Eritmek

Alım Yıldırım

Video (0:21 dk)

2026

Video için QR kodu
QR code for the video

Hep uslu bir çocuktum, bir şeyle oynamamam söylendiğinde oynamazdım. Bu nedenle ateş ile de geç tanıştım, mumları çok sevmeme rağmen.

Benim ateşle aramdaki buzları eriten bir araç olarak tanımladığım bu iş, kendi güvenli alanımdan çıkmam için beni çocukluğumla ve anılarımla yüzleştirdi.

Buzun içinde yakılan ateş ile eriyen buzu ve o eridikçe güçlenen ışığı deneyimlemek...

Icebreaker

Alım Yıldırım

Video (0:21 min)

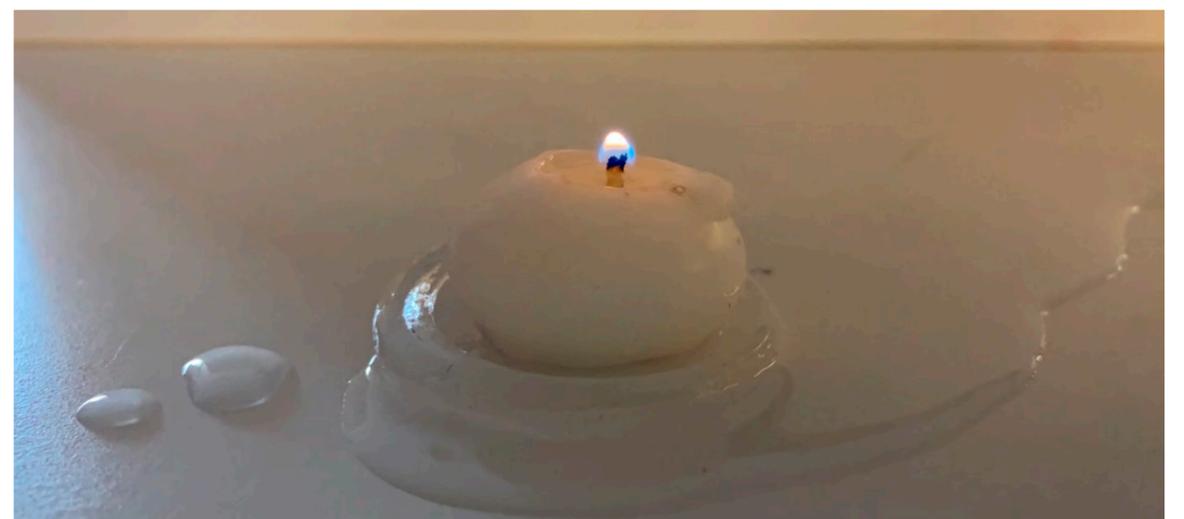
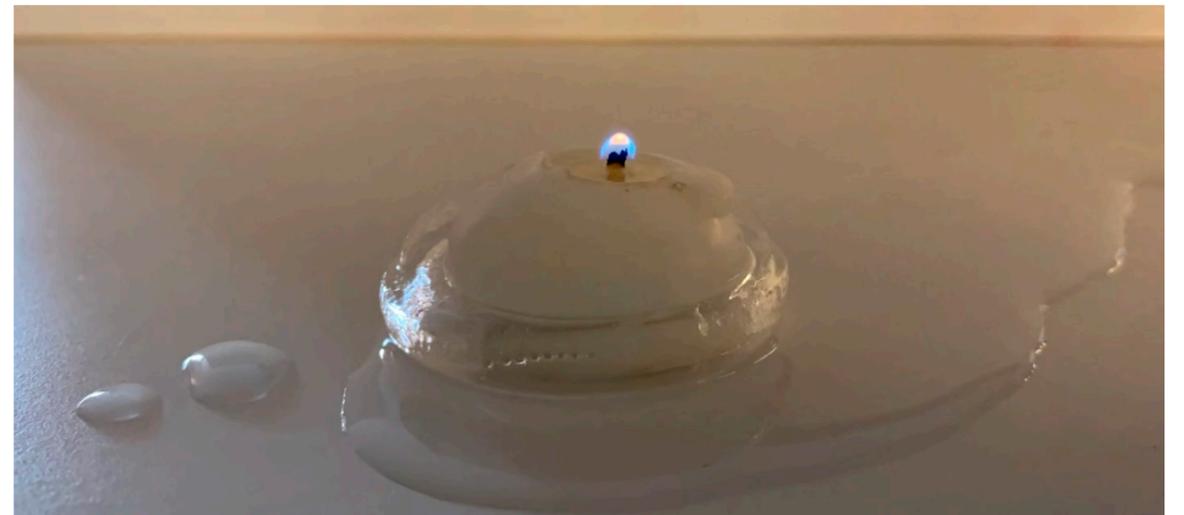
2026

I was always a well-behaved child; when I was told not to play with something, I wouldn't. For this reason, I encountered fire late, even though I always loved candles.

This work, which I define as an icebreaker between fire and me, pushed me out of my own safe place and confronted me with my childhood and my memories.

To experience the ice melting and the light growing stronger as the fire burns within the ice...

Doktor Amcanın Evindeki Anılarım

Alperen Kurumaz

Fotoğraf: Annem ve Anneannem ile birlikte, 2003
Photograph: With My Mother and Grandmother, 2003

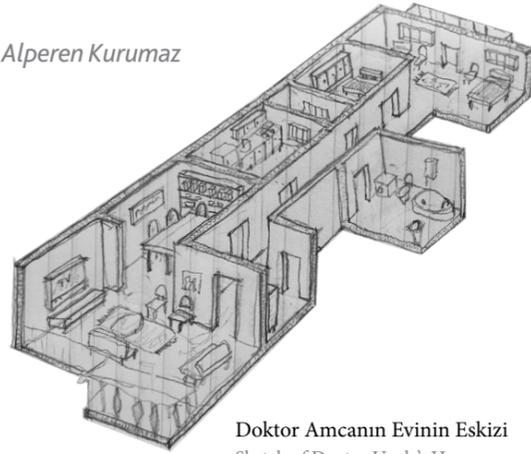
Yalova; doğduğum büyüdüğüm memleketim, ve biriktirdiğim tonlarca anı. Küçük bu şehirde herkes birbirini tanır, ne olup bittiğini bilir. Çapı küçüktür, yürüyerek şehri dolaşmaya çok müsaittir. Binalar insan ölçeğindedir sizi ezmez, davet eder, ilişkilenecek çok kolaydır.

Her gittiğimde dolaşmaya çalışırım sokaklarında, eski binalar vardır, hala yıkılmayan, yıllara dayanan, küçük tatlı kendi halinde apartmanlar. Çoğu hala direnir bu çarpık kentleşme olaylarına, daha sırası gelmemiştir çünkü. Bu olayların içinde Fatih Caddesi'nde, Hürriyet Sokak'ta direnen üç katlı bir apartman vardır. Büyüdüğüm ev, Doktor Amcanın Evi. Ah o seneler..

Küçüklüğümü düşündüğümde annem hep bizle ilgilenir, haftasonları abimle beni pikniğe götürürdü. Hafta içleri babam işlerinden dolayı geç gelirdi eve. Annem, ben ve abim ebeveynlerimin odasında uyuyana kadar saatlerce konuşurduk. Ah, o oda-nın tavanı, sanırım benim hayal dünyamdı.

Memories in Doctor Uncle's House

Alperen Kurumaz

Doktor Amcanın Evinin Eskizi
Sketch of Doctor Uncle's House

Yalova is the hometown where I was born and raised, a place where I've gathered countless memories. In this small city, everyone knows one another and is aware of what's going on. Its scale is modest, making it easy to walk everywhere. The buildings along the streets are human in scale—they don't overwhelm you; they invite you in, and forming connections feels effortless.

Whenever I return, I try to wander through its streets. There are old buildings still standing, small and charming apartment blocks that have endured for years. Many of them still resist the pressures of chaotic urbanization—mostly because their turn hasn't come yet. Amid all this, on Fatih Avenue, on Hürriyet Street, stands a three-story apartment building that continues to resist. The home where I grew up: my Doctor Uncle's House. Oh, those years...

When I think about my childhood, I remember how my mother was always taking care of us. On weekends, she would take my brother and me on picnics. During the week, my father would come home late because of work, and my mother, my brother, and I would talk for hours in my parents' bedroom until we fell asleep. Ah, that ceiling... I think it was the birthplace of my imagination.

Battaniye kumaşı ile yapılan sanat çalışması, 2025
Artwork Made with Blanket Fabric, 2025

Süzülen Işıltı

Artiona Dushi

"Düşünmek, bir taşı yontmakla başlar; ama aşırı düşünmek, o taşı bir kristale dönüştürene kadar durmamaktır."

"Falling Radiance", sadece ışık ve kristalden oluşan bir yerleştirme değil; bir ömür boyu süregelen zihinsel bir gürültünün, yani aşırı düşünme (overthinking) özelliğimin sessizliğe bürünmüş estetik bir manifestosudur. Çocukluğumdan bu yana peşimi bırakmayan, her detayı bin parçaya bölen o yoğun zihinsel süreç, bu eserde yer alır.

Benim için bir şeyi düşünmek, sadece zihinde evirip çevirmek değil; bir doğal taşı, en ince ayrıntısına kadar yontarak bir mükkemel parçaya dönüştürmek gibidir. Bu yontma işlemi kimi zaman öyle derin ve sabırlıdır ki ortaya çıkan fikir mutlak bir berraklığa ulaşır; kimi zaman ise kendi tozunda boğulup gizemli bir bulanıklığa hapsolür. Eserdeki kristallerin bir kısmının ışığı doğrudan geçirmesi, bir kısmının ise pusuyla onu saklaması, zihnimdeki bu berraklık ve belirsizlik arasındaki bitmek bilmeyen medceziri temsil eder.

Tavandaki tekil odaktan süzülen ışık, düşüncelerimin kaynağını, zihnimi simgeler. Ancak bu düşünceler havada asılı duran bağımsız parçalar değildir; onlar birbirine ince iplerle bağlı, hassas bir dengenin parçalarıdır. Işığın bu kristallerden geçerek yere bıraktığı gölgeler, düşüncelerimin dünyevi karşılıklarını, yani eylemlerimi ve hislerimi anlatır. En hafif bir hava akımıyla, dışarıdan gelen küçücük bir esintiyle kristallerin salınması ve yerdeki gölgelerin bir dansa tutuşması, zihnimin içindeki dünyasından bir fragmandır.

"Süzülen Işıltı", ışığın döküldüğü o en üst noktadan yerdeki en koyu gölgeye kadar, bir insanın kendi zihniyle verdiği o sessiz ama ışılı savaşı hikayesidir.

Falling Radiance

Artiona Dushi

"To think is to begin carving a stone; but to overthink is to never cease until that stone has become a crystal."

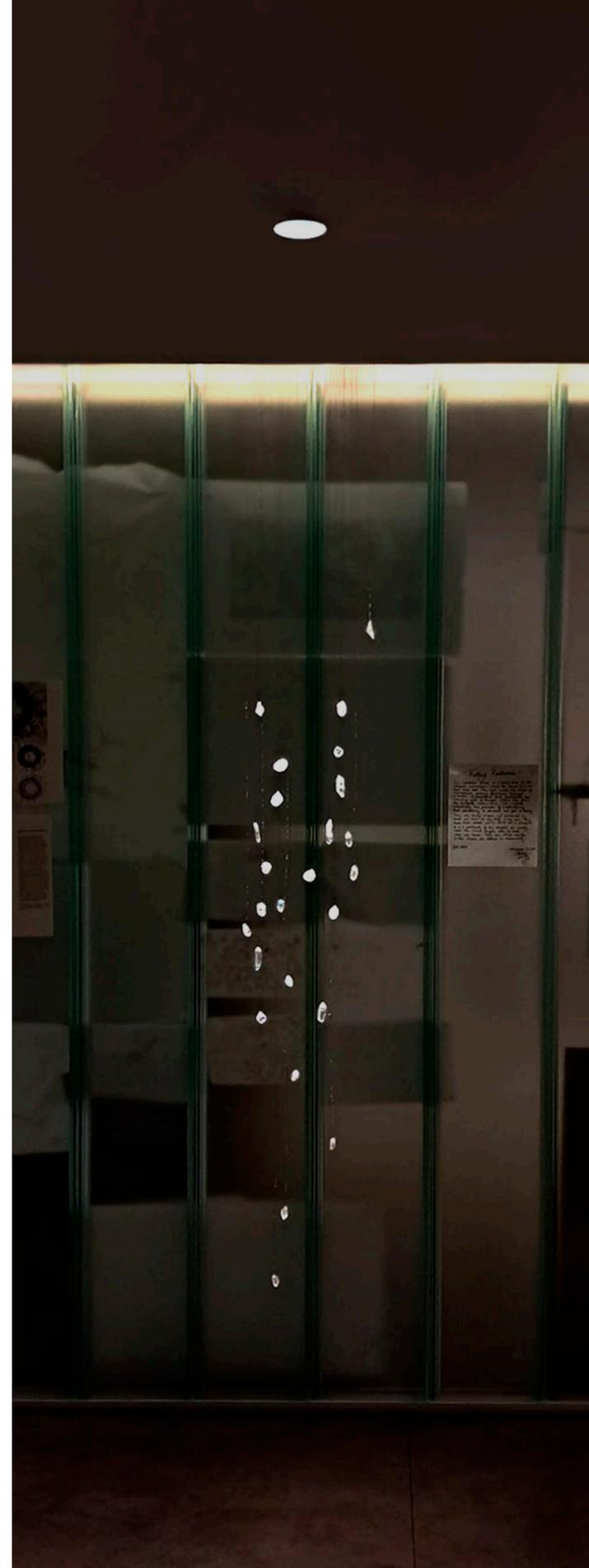
"Falling Radiance" is not merely an installation of light and crystal; it is an aesthetic manifesto of a lifelong mental resonance, my trait of overthinking, now draped in silence. This intense cognitive process, which has pursued me since childhood, dissecting every detail into a thousand fragments, finds its place within this work.

For me, the act of thinking is not just pondering in the mind; it is akin to carving a natural stone with meticulous detail until it transforms into a perfect masterpiece. This carving process is sometimes so profound and patient that the resulting idea reaches absolute clarity; at other times, it becomes suffocated by its own debris, remaining trapped in a mysterious blur. The duality of these crystals, some transmitting light directly, others shielding it behind a haze, represents the flow between the clarity and uncertainty within my mind.

The light descending from a single focal point on the ceiling symbolizes my mind, the very source of my thoughts. Yet, these thoughts are not isolated entities suspended in the air; they are components of a delicate equilibrium, tethered together by invisible threads. The shadows cast upon the ground as light filters through these crystals reflect the worldly echoes of my thoughts, my tangible actions and emotions. The way these crystals sway with the faintest breath of air, is a fragment from the world within my mind.

From the highest point where light pours down to the darkest shadow, "Falling Radiance" is the story of a silent yet luminous battle one wages within the confines of their own mind.

Not:

Eğer zihniniz her detayı bin parçaya bölüyorsanız, bırakın o parçalar ışığı kırmaya başlasın. Unutmayın ki; en koyu gölge bile yukarıdan dökülen bir ışığın sonucudur. Zihninizle verdiğiniz o sessiz ve yorucu savaşı, kendi ışıltılı manifestonuza dönüştürmekten korkmayın. Bazen en derin berraklık, en yoğun karmaşanın içinden süzülerek gelir...

Note:

If your mind dissects every detail into a thousand fragments, let those fragments begin to refract the light. Remember that even the darkest shadow is the result of a light pouring from above. Do not be afraid to turn that silent and exhausting battle with your mind into your own luminous manifesto. Sometimes, the deepest clarity emerges only by filtering through the most intense chaos.

Bir Daha Asla O Çocuklar Olmayacağız

Asya Yurttaş

Bu çalışma, çocuklukta kurulmuş bir dostluk ve ona ait olan özel bir dil üzerinden hafıza, kayıp ve dönüşü olmayanlık kavramlarını araştırır. Mektup, iki kişi tarafından yalnızca birbirleri için yaratılmış gizli bir alfabe ile yazılmıştır. Yıllar boyunca unutulmuş olan bu dil, bir kopuşun ardından beklenmedik biçimde yeniden hatırlanmıştır.

Metnin büyük bölümü bilinçli olarak kapalıdır. Okunabilirliği yalnızca aynı geçmişli paylaşımlara açıktır; geri kalanlar için ise yalnızca bir iz, bir kalıntı, bir hatırlama nesnesi olarak var olur. Bu erişilemezlik, hafızanın doğasına işaret eder: Bazı şeyler anlatılabilir, bazıları ise yalnızca yaşamış olanlara aittir.

Latin alfabesiyle yazılmış tek ifade: Bir daha asla o çocuklar olmayacağız. Yüzeyde bu cümle bir suçlama gibi okunabilir; ancak işin merkezinde bir yüzleşmeden çok bir fark ediş vardır. Zamanın, deneyimin ve yaşanan kırılmaların ardından ne karşımdaki kişi ne de ben, bir zamanlar olduğumuz çocuklar olarak kalırız.

Bu çalışma, tek bir dostluğun sona erişinden yola çıkarak daha evrensel bir kaybı görünür kılar: çocukluğun geri döndürülemez masumiyetini. Dil hâlâ vardır; alfabe hatırlanmıştır. Ancak o dile anlamını veren bağ artık yoktur. Bu çelişki üzerinden iş şu soruyu sorar: Bir dil, konuşanı kalmadığında da var olmaya devam ediyorsa, hatıralar kime ait-tir? Ve bir şey yalnızca hatırlandığı için hâlâ "bizim" sayılabilir mi?

We'll Never Be Those Kids Again

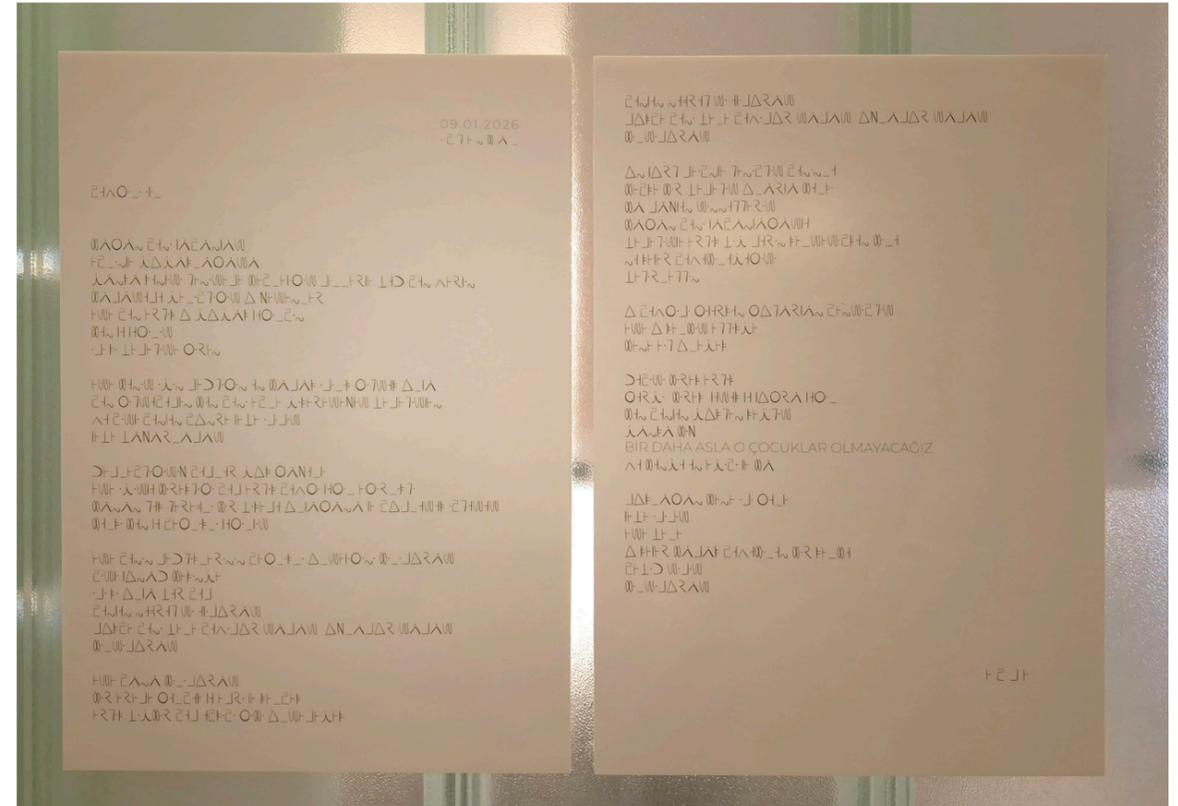
Asya Yurttaş

This work explores memory, loss, and irreversibility through a childhood friendship and the private language that belonged to it. The letter is written in a secret alphabet created at the age of fourteen by two individuals solely for one another. Forgotten for years, this language was unexpectedly recalled after a rupture.

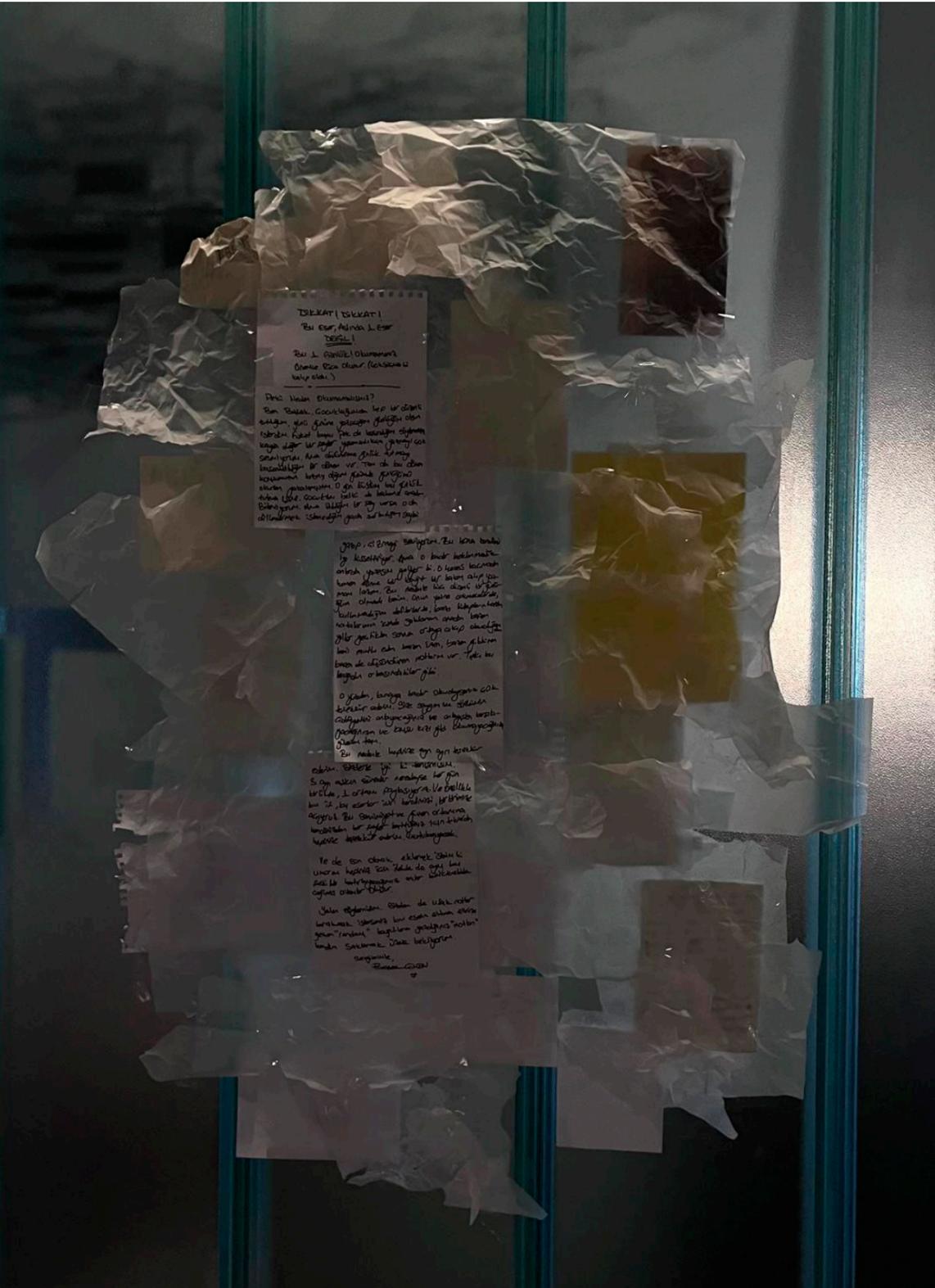
The majority of the text is intentionally closed. Its legibility is accessible only to those who share the same past; for everyone else, it exists merely as a trace, a remnant, an object of remembrance. This inaccessibility points to the nature of memory itself: some things can be narrated, while others belong only to those who have lived them.

The only phrase written in the Latin alphabet is: We'll Never Be Those Kids Again. On the surface, this sentence may read as an accusation; yet at the core of the work lies not confrontation, but realization. After time, experience, and rupture, neither the other person nor I remain the same children we once were.

Departing from the end of a single friendship, this work renders visible a more universal loss: the irretrievable innocence of childhood. The language still exists; the alphabet has been remembered. Yet the bond that once gave that language meaning no longer does. Through this contradiction, the work poses a question: If a language continues to exist after its speakers are gone, to whom do memories belong? And can something still be called "ours" simply because it is remembered?

Günlük Değil

Başak Çimen

Çocukluktan bu yana "günlük" tutma alışkanlığı kazanılmamış olsa da, sanatçı yaşanan yoğun duyguları ve kayda değer anları yazma ve çizme ihtiyacı duyar. O an eline geçen herhangi bir kâğıda aktarılan bu notlar; bir çantanın gözünde, kullanılmayan bir defterin arasında ya da anı kutularında saklı kalır.

Bazen aradan yıllar geçtikten sonra rastlantısal bir anda yeniden karşılaşılan bu parçalar, anıların belirli bir düzen ya da kronoloji içinde tutulmasa bile kaybolmadığını ortaya koyar. Dağınık, parçalı ve zamansız bu kayıtlar, belleğin kendine özgü çalışma biçimini görünür kılar.

Bu eser, düzenli bir günlükten ziyade; anların, duyguların ve hatırlamanın zamana direnerek varlığını sürdürdüğü kişisel bir arşiv niteliği taşır.

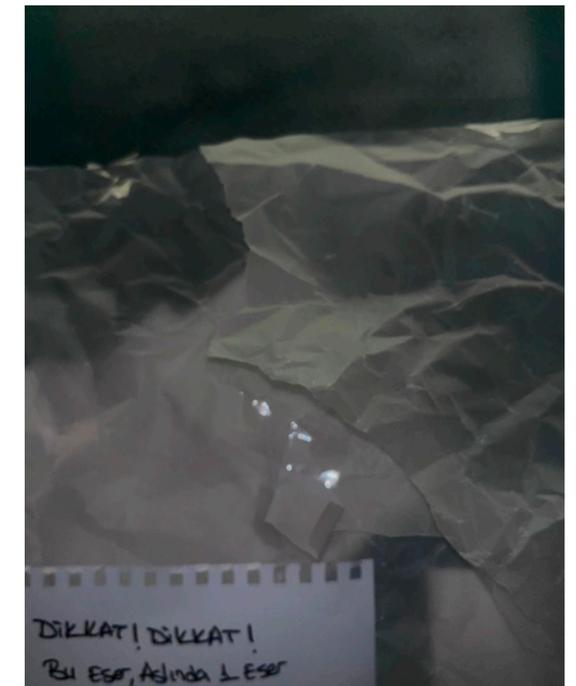
Not A Diary

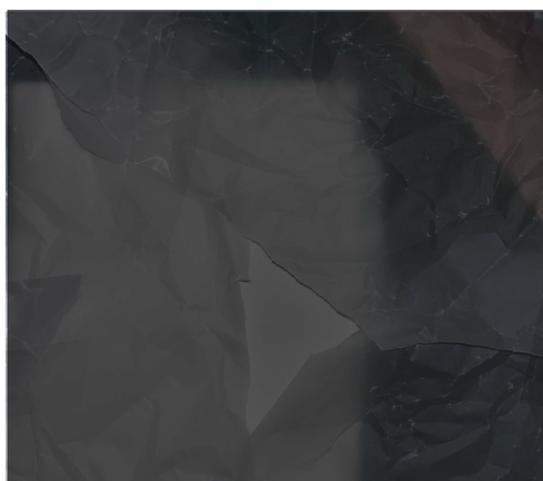
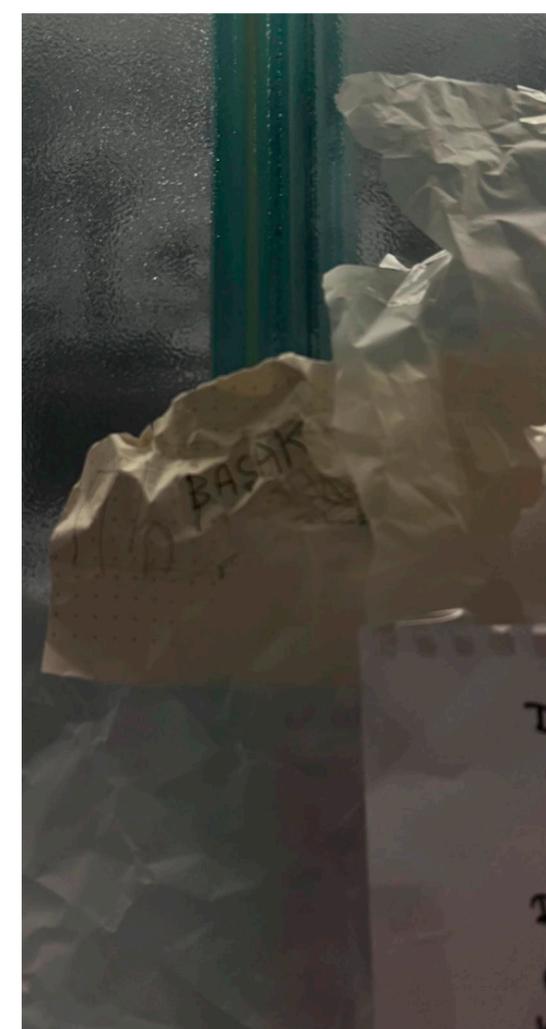
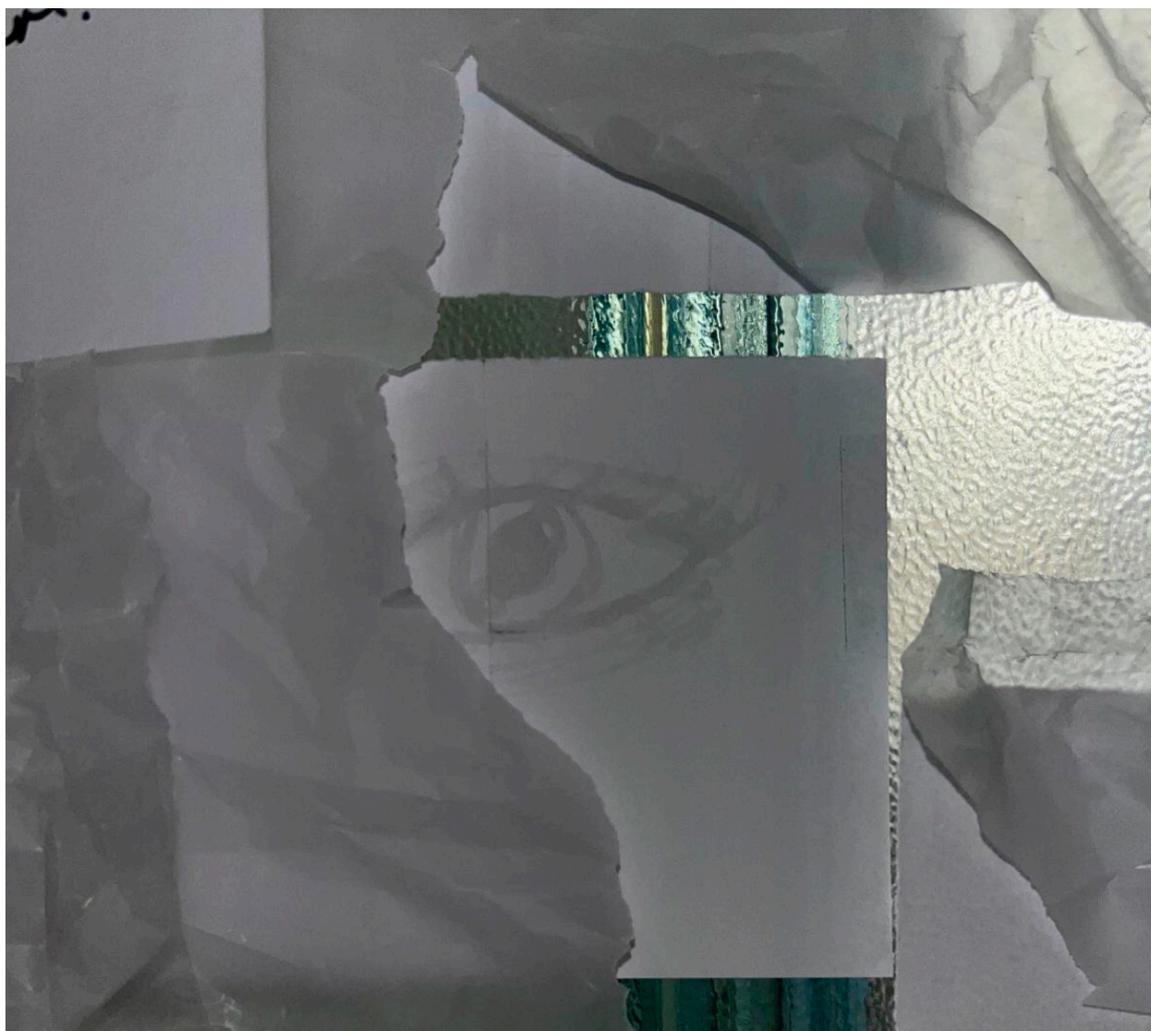
Başak Çimen

Although the artist never developed the habit of keeping a traditional diary, there has always been a strong urge to write and draw moments of intense emotion and significance. These spontaneous notes recorded on whatever piece of paper happened to be at hand are stored inside bags, between the pages of unused notebooks, or within memory boxes.

Sometimes rediscovered years later in random moments, these fragments reveal that memories do not disappear even when they are not preserved within a fixed order or chronology. Scattered, fragmented, and timeless, these records reflect the personal nature of memory and its unique way of functioning.

Rather than a conventional diary, this work exists as a personal archive one in which emotions, moments, and acts of remembering persist beyond time and structure.

Annemin Kokusu

Üst Notalar

- Şeftali
- Gül
- Kayısı Çiçeği
- Leylak
- Ananas
- İnci Çiçeği
- Bergamot

Orta Notalar

- Gül
- İris
- Heliotrop
- Yasemin

Baz Notalar

- Şeftali
- Kayısı
- Sandal Ağacı
- Vanilya
- Kehribar
- Misk

My Mother's Scent

Top Notes

- Peach
- Rose
- Apricot Blossom
- Lilac
- Pineapple
- Lily of the Valley
- Bergamot

Middle Notes

- Rose
- Iris
- Heliotrope
- Jasmine

Base Notes

- Peach
- Apricot
- Sandalwood
- Vanilla
- Amber
- Musk

Hayatın Tarifi

Dila Ağüzüm

Ses kaydı - El yazısı "tarif"

2026

tek tarif, sayısız yemek

Bu proje, anneannemin bayramlarda hiç değişmeyen menüsünden yola çıkıyor: börek, sarma, pilav, et ve baklava. Yıllar boyunca tekrar eden bu menü, bir alışkanlıktan çok, süreklilik hissi taşıyan bir buluşma biçimi.

Sofra, konuşmanın kendisi değil; konuşmaya açılan bir başlangıç noktası. Yemekler üzerinden başlayan sohbetler, zamanla başka yerlere akıyor. Tarif, bu konuşmalar için bir vesileye dönüşüyor.

Tarif aynı, dokunduğu noktalar sayısız.

Anneannemin sesi, radyodan duyulduğu hâliyle bu işin merkezinde yer alıyor. Bu ses, tariflerin açtığı iletişimin neye dönüştüğünü gösteriyor. Tarifler ise anneannemin bana kendi diliyle anlattığı hâliyle, benim el yazımla yazıya geçirildi; bu iletişimin bende aldığı hâl olarak.

Ses kaydı
Audio recording

Recipe of Life

Dila Ağüzüm

Audio recording - Handwritten "recipe"

2026

one recipe, countless dishes

This project takes as its starting point my grandmother's menu that never changes during holiday gatherings: "börek (savory pastry), sarma, pilav, meat, and baklava". Repeated year after year, this menu represents not merely a habit, but a form of gathering that carries a sense of continuity.

The table is not the conversation itself; it is a point of departure for conversation. Dialogues that begin around food gradually drift elsewhere. The recipe becomes a pretext for these conversations.

The recipe remains the same, yet the places it touches are countless.

My grandmother's voice, heard as it comes through the radio, lies at the center of this work. This voice reveals what the communication initiated by the recipes turns into. The recipes themselves were written down in my handwriting, exactly as my grandmother explained them to me in her own words reflecting the form this communication has taken within me.

börek

Şimdi böreği anlatıyorum

Güzelce patatesleri yıkıyorum. yıkadıktan sonra tencereye koyuyorum. tencerele patatesler haşlanıyor haşladıktan sonra patatesleri soyuyorum soyduktan sonra iüne rendeliyorum patatesleri rendeliyorum iüne dört kova soğan rendeliyorum patatesin iüne haşladıktan sonra soğanlar rendeliyorum iüne patatesleri de rendeliyorum sonra iüne ee nane koyuyorum nane yağ, tuz sonra yufkayı yufkayı seriyorum yufkayı serdikten sonra üstüne güneçlece yaği gezdiriyorum bir yufkayı ikinci yufkayı da seriyorum ondan sonra yaptığım harcı patatesleri yaptığım harcı bögün iüne harırladığım patatesleri iüne koyuyorum sarıyorum sarıdıktan sonra tepsiye dişiyorum üstüne üstüne yoğurt sürüyorum fırına sürüyorum pişiyor.

bu kadar.

-hatice önder

baklava

he baklavayı

baklavayı güneçlece hamurunu iki tane yumurta kırıyorum iki tane yumurta kırıyorum baklavayı

he şimdi baklavayı yapıyorum dur bunu böyle yaptım baklava yapıyorum şimdi.

iüne hamuruna iki tane yumurta bir bardak yoğurt bir bardak sıvı yağ sıvı yağı bir bardak yağ bir bardakta yağın yanı sıra tereyağ yanı sıra sıvı yağ iüne bunları koyuyorum iki yumurta bunları güneçlece iyice kırıyorum kırıldıktan sonra hamuru yoğuruyorum yoğurduktan sonra hamuru ondan sonra iste sey yapıyorum akmaya başlıyorum aştıktan sonra iüne ceviz ceviz koyuyorum baklavanın iüne cevizleri de koyuyorum baklava tepisini bitirdikten sonra üstüne ee tereyağı döküyorum tereyağ kesiyorum tereyağ döküyorum ondan sonra pişiriyorum pişirdikten sonra ferbetini döküyorum.

-hatice önder

El yazısı "tarif"
Handwritten "recipe"

dolma

bak,

dolmaya bir kiloya yakın soğan soyuyorum, soğanları güzelce doğruyorum. doğradıktan sonra tencereye yaği koyuyorum soğanları kavuruyorum soğanları kavurduktan sonra pirinci iüne yıkıyorum koyuyorum ondan sonra iüne karabiber, pulbiber ee maydanoz ee başka dur salça tar kırmızı biber bunların hepsini pirincin iüne koyuyorum ondan sonra hepsini kavuruyorum ondan sonra ağına kapatıyorum sonra seymeye başlıyorum yaprakları yaprakları güneçlece tat tek yıkıyorum yıkadıktan sonra tek tek yakadıktan sonra onları güneçlece iüne harırladığım iüne dolmaları sarıyorum.

o bu kadar.

-hatice önder

pilav ve et

olum sebebi canım benim

Sebebi pirinci sıcak suya ıslatıyorum kaynar suya su kaynıyor pirinci ıslatıcem pilav yapıcem suyu suyu kaynatıyorum kaynatıldıktan sonra pirincin üstüne döküyorum tuz alıyorum pirinci bekliyor bir saat kadar bekliyor bekledikten sonra pilavı yapmaya başlıyorum tereyağ sıvı yağ onları kavuruyorum kavurduktan sonra iüne su koyuyorum onları pişiyor önce arpa şehriye kavuruyorum sonra pirinci koyuyorum iüne sonra su koyuyorum o pişiyor pilav bu kadar oluyor.

etleri de antikottan iste alıyorum antikottan da alıyorum akşandan dolaba koyuyorum dinleniyor sabahleyin de kalkıyorum misafir gelecek zamanı tavaya koyuyorum onları kısıp ateşte pişiyolar pişerken tuzunu alıyorum.

bu kadar onlar da.

-hatice önder

Mnemosyne

Elif Aysu Solak

Pleksiglas küp içinde kişisel nesnelere, 2026

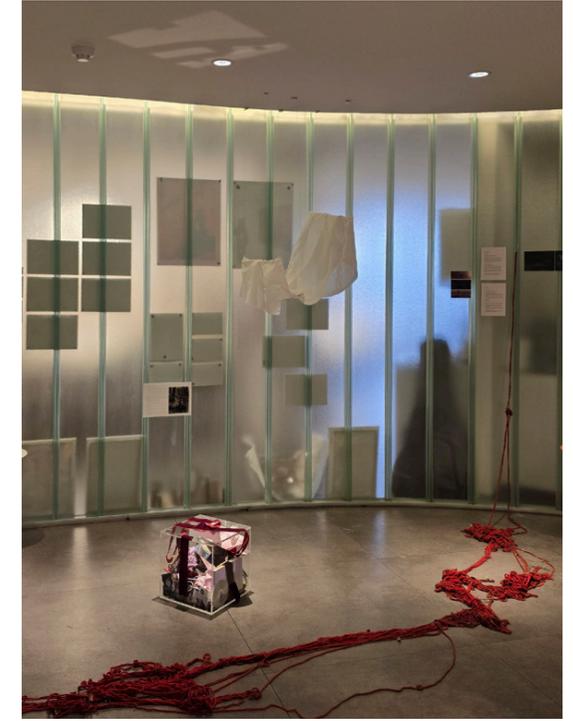
Mnemosyne

Elif Aysu Solak

Personal objects inside a plexiglass cube, 2026

Doğada, Gemini Nano Banana kullanılarak üretilmiştir.
In Nature, Generated by Gemini Nano Banana.

Yerleştirme, 2026
Installation, 2026

En güçlü anılarım birlikte üretme etrafında şekillendi: tamir etmek, tasarlamak, sohbet etmek, deneyimlemek, birlikte yol almak. Bu birliktelikler benim için birer hatıra olmasının yanı sıra bana problem çözmeyi ve hayata pratik bir yerden bakmayı öğreten bir düşünce yapısı aynı zamanda. Bu nedenle güvenli alanım sabit bir mekân değil yanımda taşıdığım bu bakış açısı, anılar ve nesnelere. Çocukluğumda sevdiğim küp formu, bu düşüncenin taşıyıcısı. Şeffaf bir küp kutunun içinde, aileyle üretmeyi ve kendi başıma ayakta kalmayı hatırlatan eşyalar yer alıyor. Dağınık ama görünür bir bütün, kapalı olmayan bir hafıza alanı. Sabit bir güvenli alanım yok, hem her yerde hem de hiçbir yerdeyim ama bu kutu, anılarım ve doğayla kurduğum ilişki, benimle birlikte taşınan ve beni yenileyen bir güvenlik hissi yaratıyor.

My strongest memories are shaped around shared acts of making: repairing, designing, talking, experimenting, and traveling together. These moments formed not only memories, but a way of thinking rooted in problem-solving and practical action. For me, safety is not tied to a stable place, but to the memories, objects, and mindset I carry. The cube, a form I loved since childhood, becomes the structure of this work. Inside a transparent cubic box are objects that recall making with my family and my ability to stand on my own. They form a layered, visible accumulation open rather than enclosed, a memory space that can be seen from the outside. I do not have a single, fixed safe place. Instead, this box, my memories, and my relationship with nature create a sense of safety that moves with me and continually renews itself.

Bağın İzi

Elvin Tavşancıl

Video, Fotoğraf Baskı 2026

Yaşanan zaman, mekân üzerinde iz bırakır. Umbilikal bağ: yaşamın devamını sağlayan ilk bağlantı.

Kırmızı ip, mekânın içinde dolaşan kesintisiz bir hat gibidir; bir nesneden çok, uzayan, eklenen ve hafızayı taşıyan bir bağdır. Üsküdar'dan Beşiktaş'a uzanan gündelik rota, tekrarlarla kişisel bir haritaya dönüşür. İstanbul'un iki yakası arasında gidip gelen bu hareket, yalnızca bir ulaşım eylemi değil; beden, yürüyüş ve ip aracılığıyla mekânda iz bırakan bir sürece evrilir. Şehir, hiçbir zaman tamamlanmayan bir beden gibi sürekli eklenirken, kırmızı ip bu bitmemişliğin içinden akar; bazen elde taşınır, bazen yerde sürüklenir, bazen denize değerek ağırlaşır ve her temas mekânda yeni bir iz bırakır. Çalışma, anıların sabit imgeler değil; hareket, tekrar ve temasla çoğalan izler olduğunu varsayar; ip her dolaştırılışında yeni bir katman kazanır, üretim tamamlanmaz ve yaşam boyunca uzamaya devam eder. Videodaki altyazılar, Aura sürecinde kurulan diyaloglardan oluşarak kişisel deneyimi aşan kolektif bir bellek alanı yaratır; yalnızca kırmızı ipin çizdiği hat görünür ve bu hat, şehirle, bedenle ve zamanla kurulan kişisel bir yolculuğun bağ kurdukça kolektif bir anıya dönüşmesini işaret eder.

Trace of the Bond

Elvin Tavşancıl

Video, Photo Print 2026

Lived time leaves traces on space. The umbilical bond is the first connection that sustains life.

The red thread moves through space as a continuous line; more than an object, it is a bond that extends, accumulates, and carries memory. A daily route from Üsküdar to Beşiktaş becomes a personal map through repetition. This movement between Istanbul's two shores is not merely transportation, but a process that, through the body, walking, and the carried thread, leaves traces in space. As the city unfolds like an unfinished body, the red thread flows through this state of incompleteness sometimes held, sometimes dragged, sometimes weighted by contact with the sea each touch leaving a new trace. The work proposes that memory is not a fixed image but a trace produced through movement, repetition, and touch; with each circulation, the thread gains a new layer and continues to extend over time. Subtitles drawn from dialogues formed during the Aura process expand the personal experience into a collective field of memory, where only the path traced by the red thread remains visible, marking the transformation of a personal journey through city, body, and time into a shared remembrance.

Video: 10'00" 2026

Video kesitleri/Video stills

Maytap & 33 Al-Khawarezmi Caddesi

Fatıma Sude Yıldırım

2026

Yerleştirme

Maytap & 33 Al-Khawarezmi Caddesi, çocukluk yıllarında deneyimlenen güvenli bir alanı hafızanın derinliklerinden çıkararak yeniden hatırlamak üzere üretilmiştir. Eser, 2008 yılında Ürdün'de yaşanmış bir çocukluk anısını, bugün huzur ve aidiyet duygusuyla yeniden görünür kılmayı amaçlar. Ürdün'de geçirdiğim ilkokul yıllarında Arapça ile kurduğum ilişki bugün, bilinçli bir öğrenme sürecinden çok, kendiliğinden gelişen bir uyum hâli olarak hatıramda yer etmiş. Yabancı bir ülkede, yabancı bir dile adapte olmanın; zaman ve mekan bağlamında hafızada bir ayrışma yaratmıyor oluşu, bu süreçte Arapça'nın, çocukluk deneyimiyle birlikte içselleşmiş; en güçlü ve en mutlu hatıralarla örtüşen bir konfor alanı hâline gelmesiyle ilişkilendirilmiştir. Zamanla büyük ölçüde unutulmuş olduğum dil, bu eserde anlamından arındırılmış bir biçimde yeniden ortaya çıkıyor. Arap harfleriyle kurulan rastgele ve anlamsız cümleler, dilin bilgisini değil; hafızada bıraktığı duyguyu yeniden üretiyor. Kaligrafik yazı, bir kaybı temsil etmekten ziyade, hatırlamanın parçalı, sezgisel ve doğrusal olmayan doğasına işaret ediyor. Bugün kolonu saran bu yazı, geçmişte deneyimlenmiş bir an ile bugünün mekânı arasında fiziksel bir temas kurmakta. Enstalasyona eşlik eden fotoğraf ise, çocukluğumda yaşanmış o anı bugüne taşır; dil, imge ve mekân arasında bir geçiş alanı oluşturur. Bu eser, geçmiş ve şimdi arasında kurulan sessiz bir ilişki üzerinden, hafızada yer etmiş güvenli bir alanın dil ve mekân aracılığıyla nasıl yeniden canlandırılabilirdiğini araştırır.

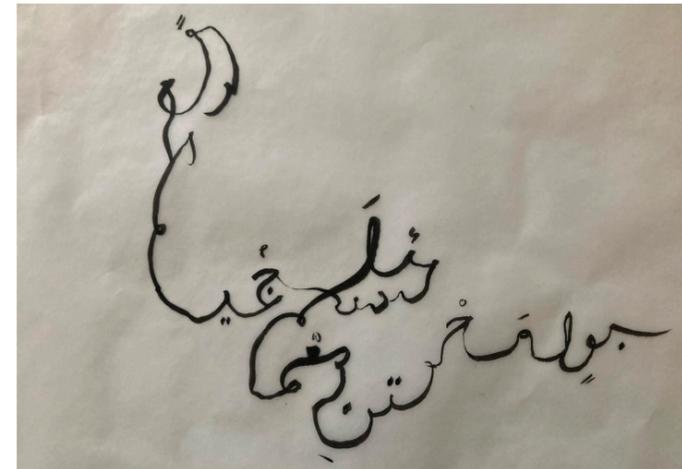
Sparkler & 33 Al-Khawarezmi Street

Fatıma Sude Yıldırım

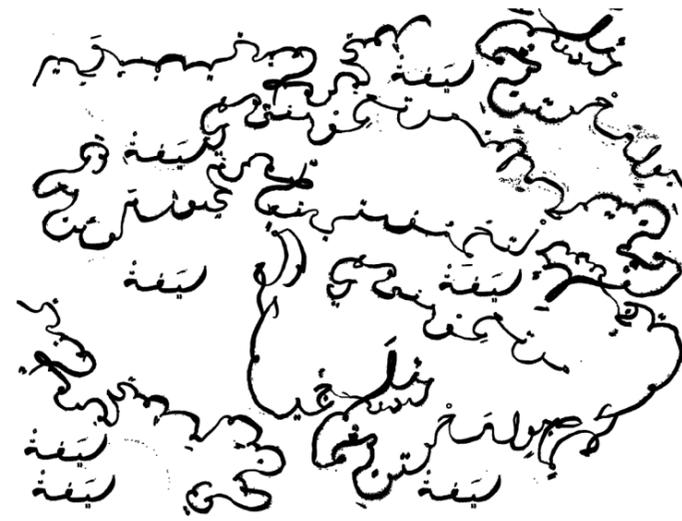
2026

Installation

Sparkler & 33 Al-Khawarezmi Street was produced as an attempt to retrieve and re-remember a safe space experienced in childhood from the depths of memory. The work aims to make visible a childhood memory lived in Jordan in 2008, re-emerging today through a sense of peace and belonging. During my primary school years in Jordan, my relationship with the Arabic language has remained in my memory not as a conscious learning process, but as a state of spontaneous adaptation. The experience of adjusting to a foreign language in a foreign country did not create a rupture in memory in terms of time and place; rather, Arabic became internalized through childhood experience, transforming into a comfort zone intertwined with my strongest and happiest memories. Over time, a language I have largely forgotten reappears in this work stripped of meaning. Random and meaningless sentences formed with Arabic letters reproduce not the knowledge of the language, but the emotion it left in memory. The calligraphic writing does not represent loss; instead, it points to the fragmented, intuitive, and non-linear nature of remembering. Today, the writing that wraps around the column establishes a physical contact between a moment experienced in the past and the space of the present. The accompanying photograph carries that childhood moment into today, creating a transitional space between language, image, and place. Through a silent relationship established between past and present, this work explores how a safe space embedded in memory can be reactivated through language and space.

Arap harflerinin rastgele kombinasyonu ile yazılmış kaligrafi.
Calligraphy written using a random combination of Arabic letters.

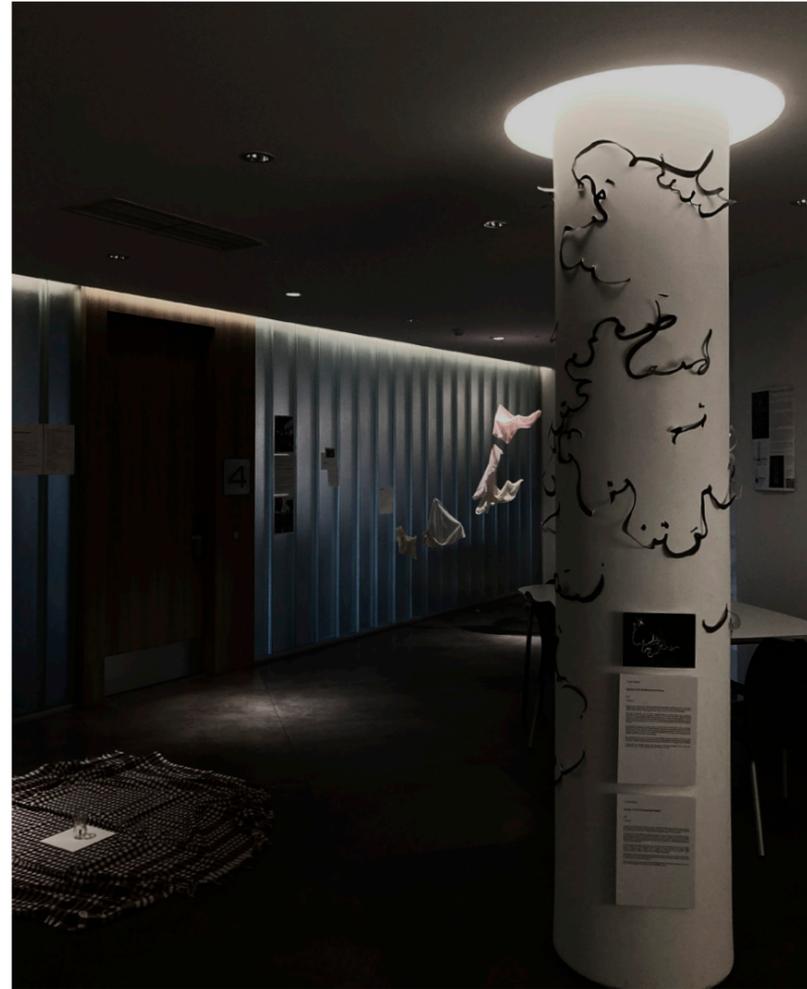

Rastgele yazılan anlamsız cümlelerin, kolon etrafına sarılmak üzere çoğaltılarak bir araya getirildiği çalışma.
A work in which randomly written, nonsensical sentences are duplicated and assembled to be wrapped around a column.

Rastgele yazılmış olan kaligrafi çalışması, Ürdün'de maytapla oynarken çekilmiş çocukluk fotoğrafına yerleştirilmiştir. Bu şekilde hafızadaki güvenli alan harflerle birlikte yeniden kurgulanmıştır.
The randomly written calligraphic work has added to the childhood photograph while playing with sparklers in Jordan. In this way, the safe space in memory is reconstructed with letters.

Al-Khwarezmi Caddesi, Amman, Ürdün. 3/10/2008
33 Al-Khwarezmi Street, Amman, Jordan. 3/10/2008

Rüzgarla Pazarlık

Ferhan Hurşit Döner

O anı hala hatırlıyorum. Uçurtma ipinin elimden kayıp gittiği, rüzgarın o çocuksu cüretimi darma-dağın ettiği o an...

Gökyüzünde uçurduğum o uçurtma, sadece renkli bir kağıt parçası değildi. O benim çok narin ve çok cesur yanımdı. Meraklı bir çocuğun, hayatın acımasızlığına karşı büyüttüğü o görkemli, kusursuz yanılsamayı.

Ama dünya, böylesi bir masumiyetin sonsuza dek sürmesine izin vermez. Rüzgar (o kaçınılmaz gerçeklik) sonunda o kırılabilirliği yakalar, sınırlar ve kırar.

O gün, uçurtmamın yere çakılmasını bir felaket sanmıştım. Oysa şimdi anlıyorum ki, bu düşüş bütümümün tek yoluydu. Rüzgarın o gün yaptığı şey yıkım değil, acımasız bir düzeltmeydi. Reddedilmiş bir taslak, ham bir fikir gibi; çocuksu hayalle-rim de yere çakılıp dağıldı.

Ama bu enkaz bir son değildi.

Bu sarkan ipler ve birbirine kenetlenmiş uçurtma parçaları, o düşüşün mirasıdır. Yere saçılan parçalar süpürülüp atılmadı. Aksine, her kırık parça birbirine kenetlendi. O narin çıtalar darbelerle nasırlaştı; fırtınayla hırpalanmış o yırtık kağıtlar, sağlam bir kabuğa dönüştü.

O gün gökyüzündeki 'uçma hevesimizi' kaybetmiş olabiliriz... Ama karşılığında, yeryüzü fırtınalarının sarsamayacağı bu sığınağı kazandık.

Burası bir moloz yığını değil. Burası, kırıldığı yerlerden güçlenenlerin kalesidir.

Bargaining With The Wind

Ferhan Hurşit Döner

I still recall that moment. The moment the kite string slipped from my hand, the moment the wind dismantled my childish audacity ...

That kite I flew in the sky was not just a colorful piece of paper. It was my very delicate and very brave side. It was that grand, flawless illusion a curious child nurtured against the harshness of life.

But the world does not allow such innocence to last forever. The wind (that inevitable reality) eventually catches, tests, and breaks that fragility.

That day, I thought my kite crashing to the ground was a catastrophe. Yet now I understand that this fall was the only way for me to grow. What the wind did that day was not destruction, but a merci-less correction. Like a rejected draft, a raw idea; my childish dreams also hit the ground and scattered.

But this wreckage was not an end.

These suspended strings and interlocked kite fragments are the legacy of that fall. The pieces scattered on the ground were not swept away. On the contrary, every broken shard locked together. Those delicate slats grew calloused from the blows; those torn papers, beaten by the storm, were forged into a sturdy shell.

We may have lost our 'whim to fly' in the sky that day ... But in return, we gained this sanctuary that the storms of the earth cannot shake.

This place is not a heap of debris. This is the fortress of those who grow stronger in the broken places.

Her-Dem

Gamze Şehla

Dört kardeş, anne ve babamla birlikte toplam altı kişiden oluşan geniş bir aileyiz. Hayatın akışı bizi farklı işlerin telaşına sürüklerken, bazılarımızı da eğitim uğruna başka şehirlerin yollarına düşürdü. Zaman geçtikçe ve yaşımız ilerledikçe, aynı çatı altında paylaştığımız o kıymetli anlar giderek seyrekleşmeye başladı. Ancak evimizin duvarları arasında yankılanan, bizi görünmez bağlarla birbirimize kenetleyen yazılı olmayan bir kuralımız var: Çay saati.

O demlik ocakta tıkırdamaya başladığında, kimin ne kadar mühim bir işi olursa olsun hayat kısa bir süreliğine durur. Yere serilen bir örtünün etrafında kurulan o mütevazı sofra, mesafelere ve zamanın yıkıcı hızına karşı bir direniş alanına dönüşür. Eskiden her akşam tekrarlanan bu ritüel, şimdilerde ancak hepimiz aynı şehirde bulduğumuzda gerçekleşebilen nadir ve kutsal bir kavuşma anı.

Bu projede, ailemizin bu köklü bağını sembolize etmek için materyal olarak geleneksel çay bardağını seçtim. Bir bütün olan bardağı altı parçaya ayırarak, her bir parça ailemizin bir ferdiyle özdeşleştirdim. Aynı duran bu altı parça, bir araya gelip bütünü oluşturduğunda ise bizi her şeye rağmen aynı örtüde birleştiren o eşsiz çay saatlerimizin sıcaklığını anımsatıyor.

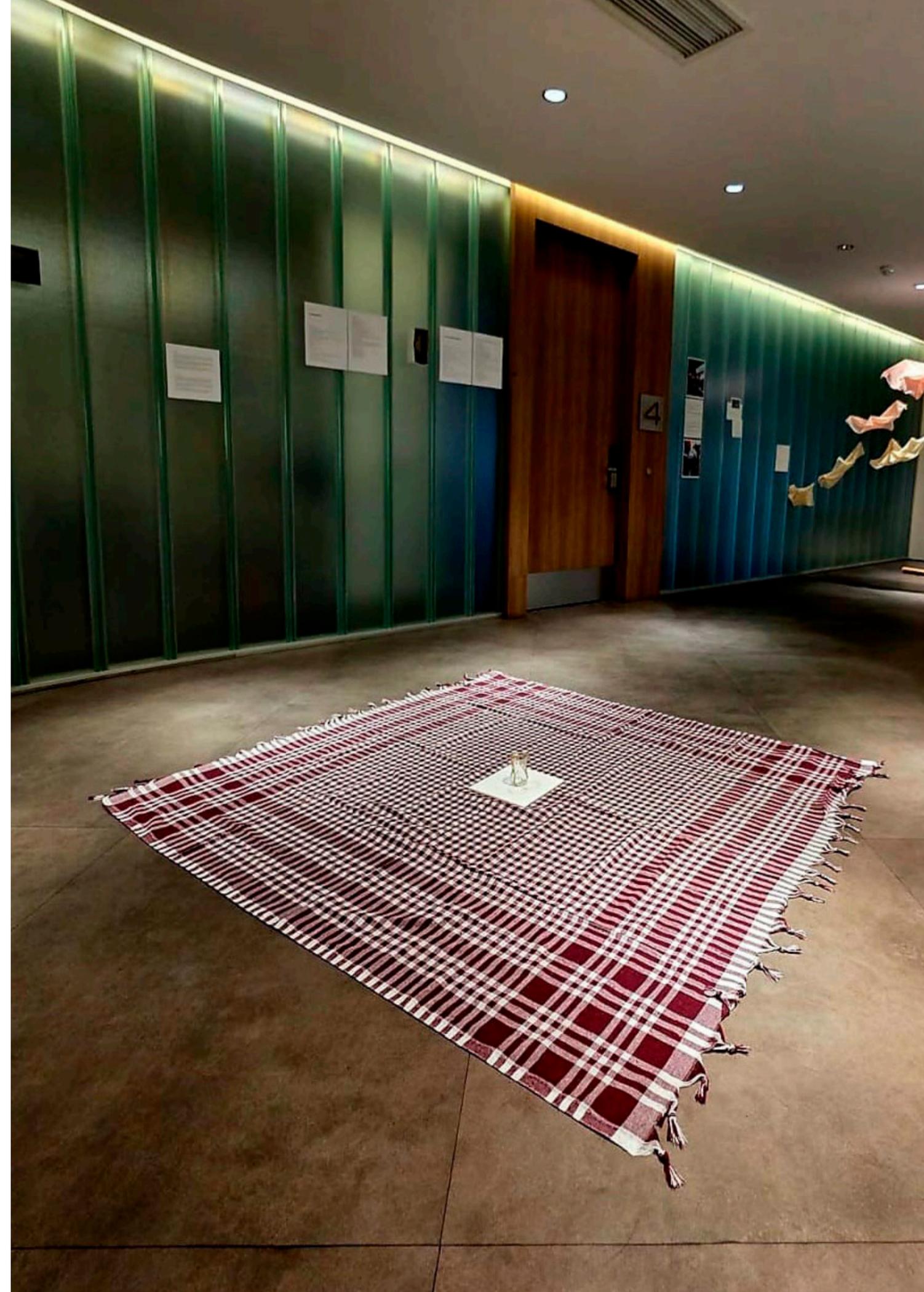
Ever-Steeped

Gamze Şehla

We are a family of six, including four siblings and our parents. As the flow of life sweeps us into the rush of different responsibilities, and education draws some of us to distant cities, those precious moments shared under the same roof have grown increasingly rare. Yet, echoing within the walls of our home is an unwritten rule that binds us with invisible threads: tea time.

When the teapot begins to simmer on the stove, life comes to a standstill, no matter how urgent one's business may be. That humble gathering around a cloth spread upon the floor transforms into a sanctuary of resistance against distances and the destructive pace of time. This ritual, once a daily occurrence, has now become a rare and sacred moment of reunion, possible only when we all find our way back home.

In this project, I chose the traditional tea glass as a material to symbolize our family's deep-rooted connection. By dividing the glass into six fragments, I identified each piece with a specific member of my family. When these six separate pieces come together to form a whole, they evoke the warmth of those unique tea hours that reunite us against all odds.

Sergi sürecinde, rastlantısal biçimde arkadaşlarımla örtünün üzerinde bir araya gelerek konuşmaları ve sergiyi birlikte dinlemeleri, ailemin çay saatlerinde bir araya geldiği anları çağrıştırdı. Bu durum, atölye ortamının zamanla samimi bir aile atmosferine dönüşmesini sağlarken, zihnimde o ortak paylaşımlarla dolu çay saatlerini yeniden canlandırdı.

During the exhibition process, the spontaneous gathering of my friends on the fabric—talking and listening to the exhibition together—evoked memories of my family coming together during tea times. This experience transformed the workshop environment into a warm, familial atmosphere and rekindled in my mind those tea hours filled with shared moments.

Clayground

Irmak Döndüren

3B dijital modelleme ve render (Blender) fiziksel maket; oyun hamuru, 2026

Clayground'da güvenli alanı, benim için hem bugüne hem de geçmişe ait bir malzemeyle kuruyorum. İş, çocukluğumdan kalan bir fotoğrafla başladı: abimle oyun hamuruyla oynadığımız bir an. Bugün heykel üretirken de hâlâ oyun oynuyordum gibi hissediyorum; sadece oyunun dili değişti. Babamın bana geçendoğum günümde oyun hamuru alması da bunu gülümseterek hatırlattı.

Bu işte oyun hamuru bir hatıra nesnesi değil; hâlâ canlı bir üretim alışkanlığı. Temiz bir galeri alanında, sanki bir patlama sonrası yüzeylere yapışmış gibi fırlatılmış ve dağılmış oyun hamuru parçalarıyla mekâna oyun, temas ve kendi güvenli alanımı kuruyorum.

Alan önce Blender'da dijital bir kurgu olarak tasarlandı, ardından gerçek oyun hamuruyla ürettiğim fiziksel bir maketle karşılığını buldu.

Clayground

Irmak Döndüren

3D digital modeling and render (Blender) , physical model, play dough

In Clayground, I build a safe space with a material that belongs to both my past and my present. The work began with a childhood photograph: a moment of my brother and me playing with play dough. Even now, when I make sculpture, I still feel like I'm playing, only the language of the game has changed. My father buying me play dough for my last birthday reminded me of this with a smile.

In this work, play dough isn't a souvenir from childhood; it's a living habit of making. In a clean gallery space, fragments of play dough appear as if they were thrown and stuck to surfaces after an explosion. With these scattered pieces, I spread play, touch, and I build my own safe area.

The environment was first designed as a digital setup in Blender, and then found its physical counterpart as a model I built with real play dough.

Anılarım: Bedenin Hafızası

Merve Gül Çakır

Vücutun Kalıplanmasıyla Oluşturulan Yerleştirme

2026

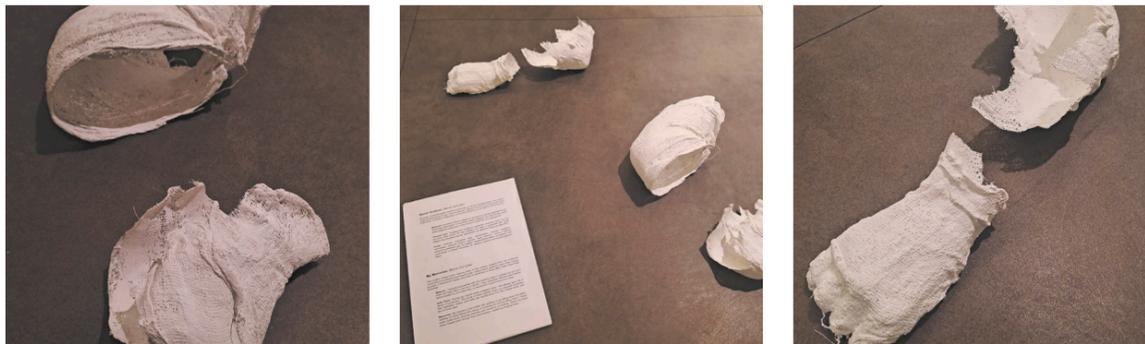
Bu proje, çocukluğumdaki sakarlık anılarımdan ve sık sık düşmelerimden yola çıkarak bedensel hafızayı tekrar gün yüzüne çıkarıyor. İyileşme sürecinin bir parçası olan alçıyı kullanarak, o günlerin kırılganlığını ve koruma ihtiyacını şu üç başlıkta yorumluyorum:

Materyal: Çocukken kolumu çatlatıp bir ay boyunca alçıyla yaşadığımda bu malzemeyi tanıdım. O zamanlar kolumu iyileştiren bu sert dokuyu, şimdi kendi isteğimle bedenimin o anki formunu çıkarmak için kullanıyorum.

Güvenli Alan: Düştüğümde yaralanan yerlerimin sarılması bana hep bir korunma hissi verirdi. Bu alçı kalıpların içi, tıpkı o günlerdeki gibi yaralı bölgeyi dış dünyadan ayıran, sarmalayan ve saklayan kişisel bir sığınaktır.

Anılar: Hafızam düşüşlerle dolu; merdivenden düşerek dudağımı, salıncaktan düşerek kafamı yarmam veya kolumun üzerine düşerek kolumu çatlatmam gibi. Bu kalıplar, iyileşip gitmiş olsalar da bedenin asla unutmadığı o fiziksel travmaları ve iyileşme anlarını dondurarak görünür kılıyor.

Alçı ile vücudun parçalarının kalıba alınmasıyla oluşturulan yerleştirme
Installation created by casting body parts in plaster

My Memories: Body Memory

Merve Gül Çakır

Plaster Body Cast Installation

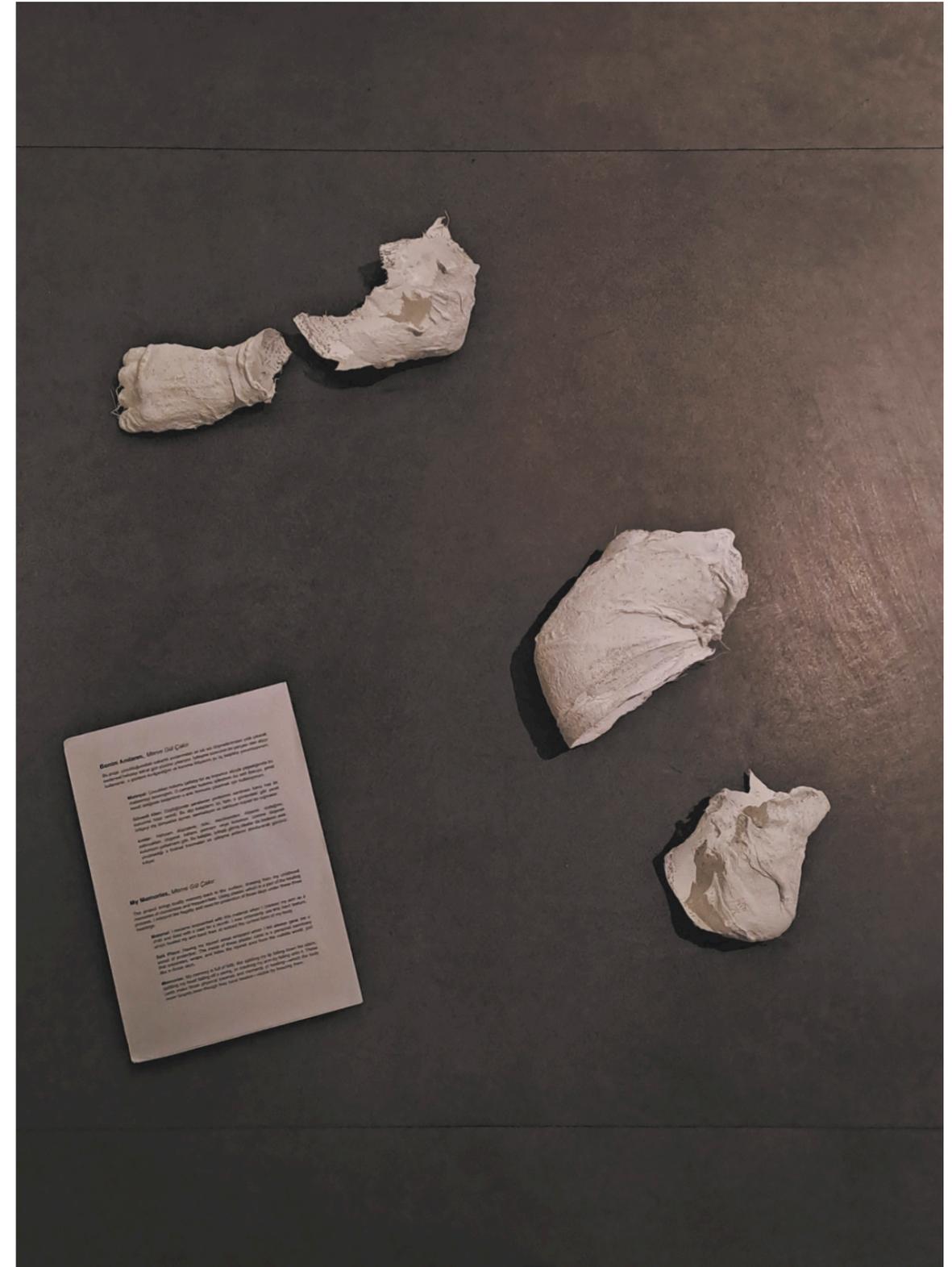
2026

This project brings bodily memory back to the surface, drawing from my childhood memories of clumsiness and frequent falls. Using plaster, which is a part of the healing process, I interpret the fragility and need for protection of those days under these three headings:

Material: I became acquainted with this material when I cracked my arm as a child and lived with a cast for a month. I now voluntarily use this hard texture, which healed my arm back then, to extract the current form of my body.

Safe Place: Having my injured areas wrapped when I fell always gave me a sense of protection. The inside of these plaster casts is a personal sanctuary that separates, wraps, and hides the injured area from the outside world, just like in those days.

Memories: My memory is full of falls; like splitting my lip falling down the stairs, splitting my head falling off a swing, or cracking my arm by falling onto it. These casts make those physical traumas and moments of healing—which the body never forgets even though they have healed—visible by freezing them.

İtirafklar

Önder Bekel

Ultraviyole Led, Kraft Kağıt, Görünmez Mürekkep

Confession

Önder Bekel

Ultraviyole Led, Craft Paper, Invisible Ink

İtirafklar, babamla aramda geçen son MSN Messenger konuşmasını izleyiciye açan bir yüzey. İnsan ölçeğinde, zemine yerleştirilmiş kraft kâğıt, UV ışık altında görünür olan bir metni saklar. Yazı, ancak izleyicinin fiziksel müdahalesiyle ortaya çıkar: üzerine basarak, hissederek, eğilerek, görmek için ışığı tutarak. Kâğıt önce buruşturulmuş, sonra yeniden düzleştirilmiştir. Ancak izleri silinmemiştir. Bu işlem, belleğin çalışma biçimini çağırır: hatırlamak, düzeltmek değil; izlerle birlikte yaşamaktır. Metnin okunabilmesi için izleyicinin yapıtın üzerine basması gerekir. Bu zorunlu eylem, tanıklığı bedensel bir deneyime dönüştürür. Okuma, aynı anda bir ihlal ve bir yakınlaşma hâlidir. UV ışık, görünmeyeni açığa çıkarırken; MSN Messenger, artık var olmayan bir dijital mekânı ve geri dönülemez bir zamanı işaret eder. İtirafklar, söylenmiş ama geç kalmış, kaydedilmiş ama silinmiş bir konuşmayla yüzleşme alanı yaratır.

Confessions is a surface that opens to the viewer the final MSN Messenger conversation between my father and me. At a human scale, kraft paper placed on the floor conceals a text that becomes visible only under UV light. The writing emerges solely through the viewer's physical intervention: stepping on it, feeling it, bending down, holding the light in order to see. The paper was first crumpled and then flattened again. Its traces, however, were not erased. This process evokes the way memory operates: remembering is not about correcting, but about living with traces. For the text to be read, the viewer must step onto the work. This compulsory action transforms witnessing into a bodily experience. Reading becomes, simultaneously, an act of violation and of intimacy. While UV light reveals what is unseen, MSN Messenger points to a digital space that no longer exists and to an irreversible time. Confessions creates a space of confrontation with a conversation that was spoken too late, recorded yet erased.

Daha Bilge Olmak İsterdim

Timuçin Erk

"Bir çocuk, tüm yetişkinlerin kusurlu olduğunu fark ettiği gün ergen olur; onları affettiği gün yetişkin olur; kendini affettiği gün ise bilge olur."

Alden Nowlan

"Evet, katılıyorum."

Timuçin Erk

I Want to Become Wiser

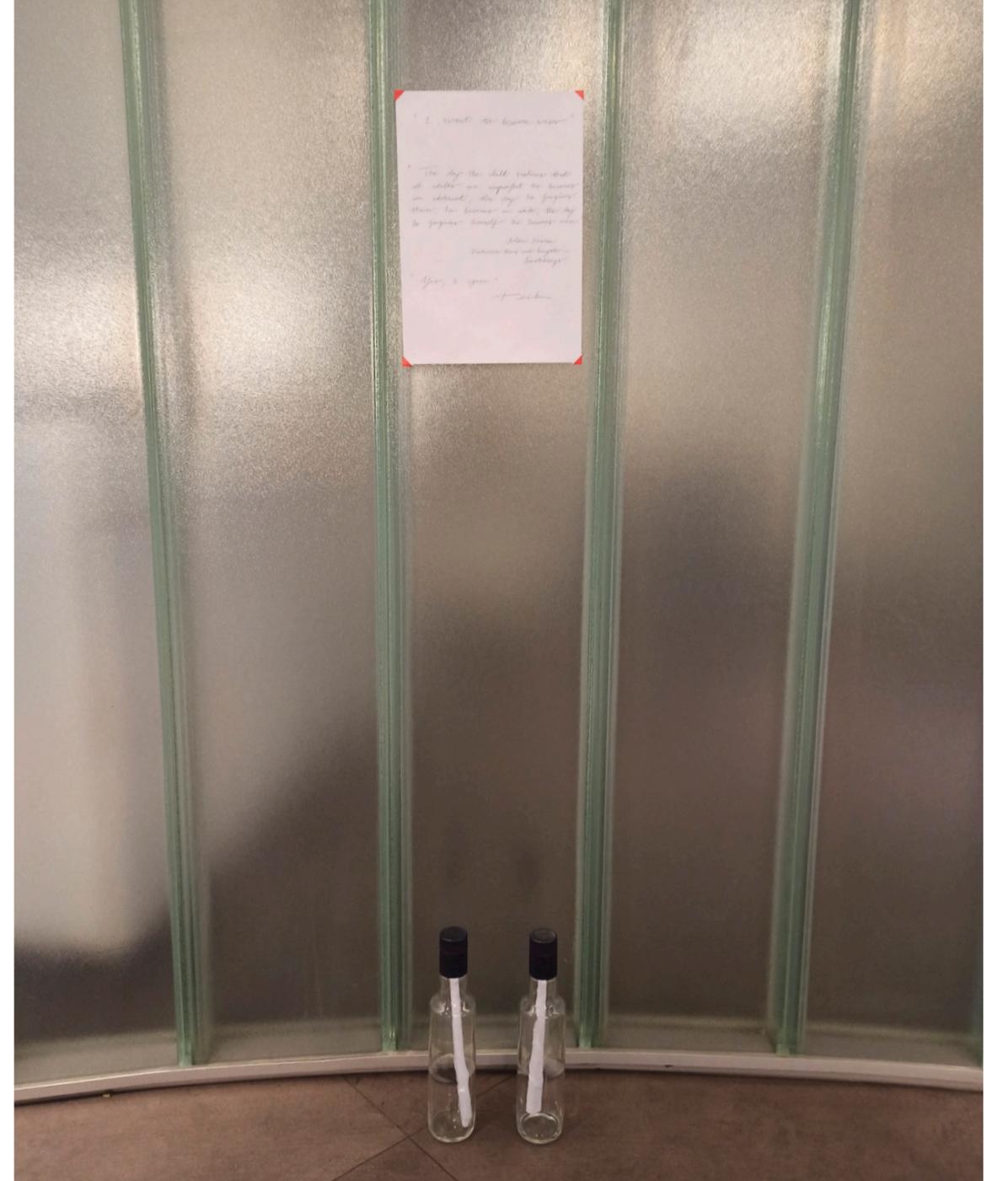
Timuçin Erk

"The day the child realizes that all adults are imperfect he becomes an adolescent; the day he forgives them, he becomes an adult; the day he forgives himself he becomes wise."

Alden Nowlan

"Yes, I agree."

Timuçin Erk

Bu Dün Birisiydi

Yamaç Şenelmiş

ıslak yapraklar, karton kutu

Telefon çaldı.
Toparlandık gittik.
Kapıyı açtık, içeri girdik.
Salonun ortasında, evin çekmeceleri hızlıca karıştırılarak apar topar bulunmuş beyaz bir kumas.
Apar topar bulunmuş beyaz bir kumas.
Anneannemin sogumakta olan bedeni, salonun ortasında, yerde sarılı yatmakta.
Apar topar bulunmuş beyaz bir kumasa.
Salonun tam ortasında.
Etrafında akrabalar, teyzemler, annem.
Anneannemi çevreleyenler, ölüm haberi geldiğinden beri ağlayıp ağlayıp ağlayıp ağlayıp durulmakta.
Aglamaktan yorulmuş gözleri ortadaki beyaz kumasta.
Beyaz kumasa sarılı anneannemin cansız bedeninde.
Karnının üstünde bir metalden bıçak.
Ruhu çeksin diye.
Çeksin ki; evin duvarlarına sinmesin, evde kalmasın ruhu.
Telefon çaldı.
Cenaze aracı gelmiş.
Apartmanın önünde beklemekte.
Erkekler tasısın.
Tasıyalım.
Tuttuk kumasın basından ve sonundan.
Anneannemin basından ve sonundan.
8 el.
Tutup kaldırdık.
Kuması kaldırıncı içindeki beden ağırlığını hissettirdi, sarktı kumasın ortası.
Öyle bir sarktı ki, salonu çevreleyen herkes o görüntü karşısında tek bir ağızdan çığlığa başladı
Sanki o an anladılar öldüğünü.

This Was Someone Yesterday

Yamaç Şenelmiş

wet leaves, cardboard box

The phone rang.
We pulled ourselves together and went.
We opened the door, went inside.
In the middle of the living room, a white cloth hastily found by rummaging through the drawers of the house.
A white cloth hastily found.
My grandmother's body, growing cold, lying wrapped on the floor in the middle of the living room.
In a white cloth hastily found.
Right in the center of the living room.
Around her, relatives, my aunts, my mother.
Those surrounding my grandmother have been crying and crying and crying and crying since the news of death arrived, now growing still.
Eyes tired from crying fixed on the white cloth in the middle.
On my grandmother's lifeless body wrapped in the white cloth.
A metal knife on her stomach.
So that it may draw her soul.
So that it draws it; so that her soul does not seep into the walls of the house, does not stay in the house.
The phone rang.
The hearse has arrived.
Waiting in front of the apartment building.
Let the men carry.
Let us carry.
We held the cloth from its head and its foot.
From my grandmother's head and her feet.
Eight hands.
We lifted.
When we lifted the cloth, the weight of the body inside made itself felt, the middle of the cloth

Sabahtan beri sanki bu an için hazırlık agramalarıymış onlar.
Sanki o an öldü o beden.
O an fiziksel bir acı çekercesine bağırıyor annem.
Sanki o an isledi varlığına, annesinin artık orada olmayan varlığı.
Annemi hiç öyle görmemistim; o an isledi varlığına, annemin artık baska olan varlığı.
Çıkardık daireden.
Asansörün tusuna bastık.
Geldi.
Kabinin kapısını açtı birimiz.
Daracak bir kabin, gittikçe de daralmakta.
Saskın, acemi birbirimize baktık o an.
Bu beden nasıl sığar bir asansör kabine.
Artık duramayan yerinde.
Dünyanın bütün yükleri doldu tasıdığımız kumasın içine.
Tuttuk onu sanki bir mumya.
Egip bükerek sokmaya çalıştık kabine.
Bir oyun hamuru ya da akıp gitmeye çalışan bir et yığını kısaca.
Basını eg, bacaklarını yukarı kaldır, kolunu al omzuna.
Dört kişi, artık akıp gitmek isteyen anneannemiz, daracak bir asansör kabini.
Inadına yavas yavas inmekte aşağıya.
Bu asansör ben çocukken çok hızlı çıkardı yukarıya.
Kete yapınca anneannem, kokusu dolardı kabinin içine, en alt kattan ne zaman tusa bassam.
Daracak bir kabin, artık cansız bir beden, kumasın bas kısmı bana bakmakta, içinde her ne varsa.
Düşüyor, eğiliyor, ağırlığını hissettiriyor.
Asansör yavas yavas aşağı iniyor.
Az kaldı diye iç çekiyor abim.
Asansör gitgide daralıyor.
Tuttugumuz kumasın akıp gitmek için fırsat kolluyor, bası eğilip düşüyor, kolları cansız, öylece sallanıyor.
Asansör gitgide daralıyor, bu akıp gitmek isteyen şey giderek üstüme geliyor.
Daracak bir kabin, bir zamanlar canlı bir şey, öylece teslim etmiş kendini bize, gitgide ağırlasıyor.
Düşüyor, eğiliyor, ağırlığını hissettiriyor, sanki akıp gitmek istiyor.

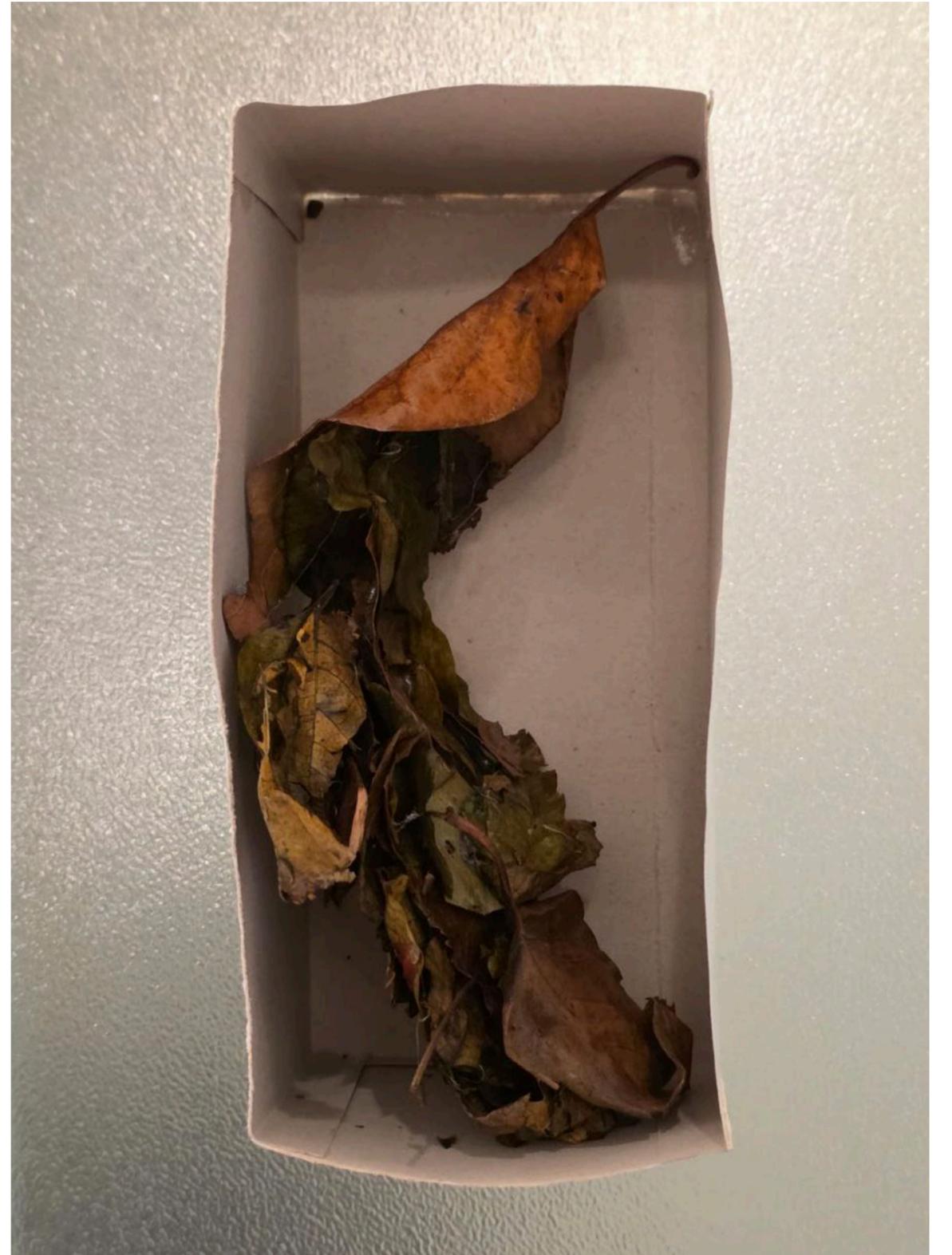
sagged.
It sagged so much that everyone surrounding the living room let out a single collective scream at that sight.
As if they understood in that moment that she was dead.
As if all the crying since morning had been rehearsals for this moment.
As if that body died at that moment.
At that moment my mother screamed as if in physical pain.
As if at that moment it inscribed itself into her being, the now-absent being of her mother.
I had never seen my mother like that; in that moment it inscribed itself into my being, the now-other being of my mother.
We took her out of the apartment.
We pressed the elevator button.
It came.
One of us opened the cabin door.
A narrow cabin, growing narrower still.
We looked at each other, bewildered, inexperienced in that moment.
How can this body fit into an elevator cabin.
No longer able to stay in place.
All the burdens of the world have filled the cloth we are carrying.
We held it like a mummy.
We tried to force it into the cabin by bending and twisting it.
Like a lump of play-dough or briefly a mass of flesh trying to flow away.
Bend the head, lift the legs, take the arm over the shoulder.
Four people, our grandmother who now wants to flow away, a narrow elevator cabin.
Descending downward slowly out of sheer stubbornness.
When I was a child this elevator used to go up very fast.
When my grandmother made kete, its smell would fill the cabin, every time I pressed the button from the lowest floor.
A narrow cabin, now a lifeless body, the head end of the cloth looking at me, whatever is inside it.

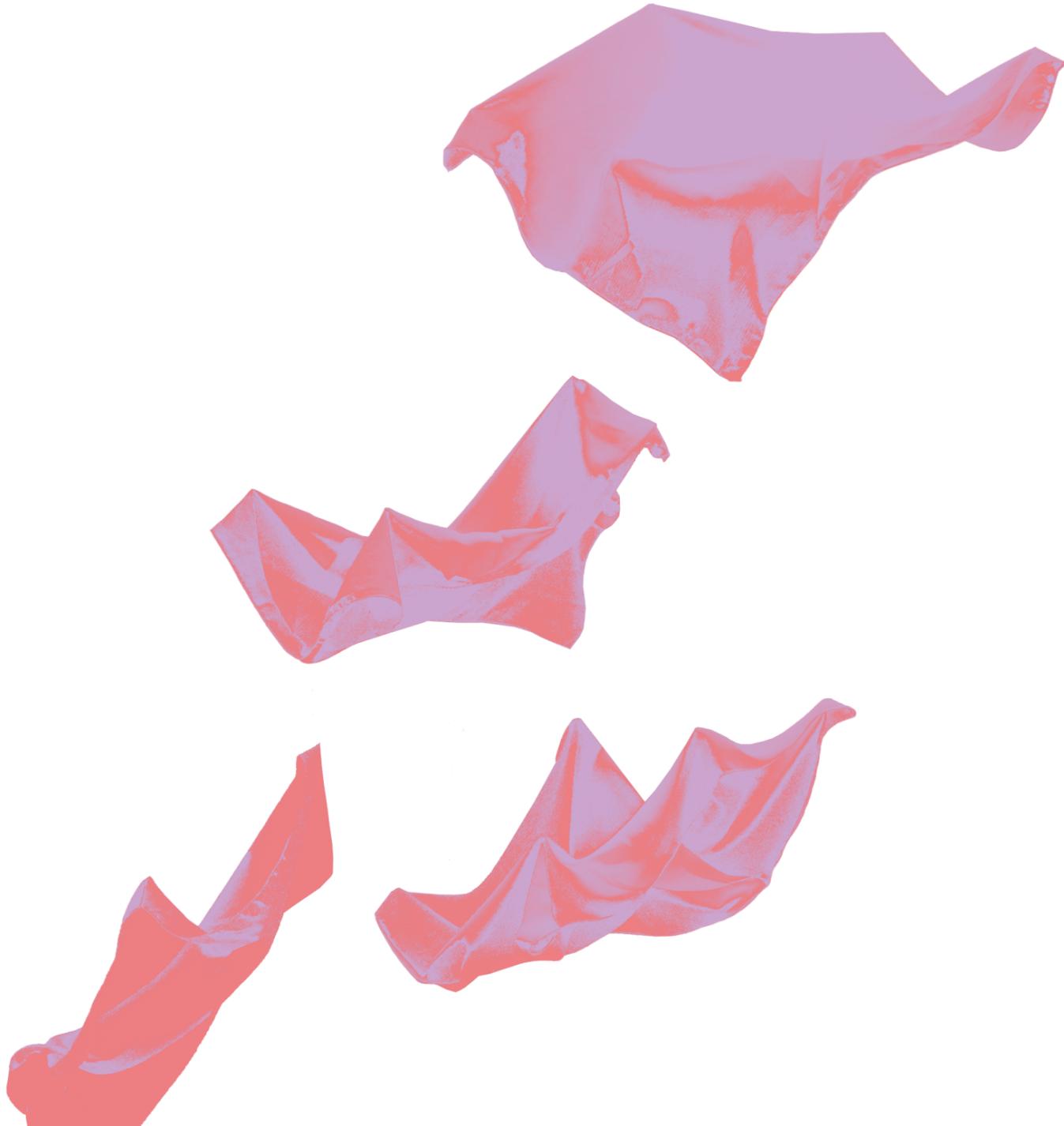
Asansör yavaş yavaş aşağı iniyor.
Az kaldı diye iç çekiyorum.
Sanki akıp gitmek istiyor.
Toprağa düşmek, onunla olmak istiyor.
Çiçekler, bitkiler yetiştirdi bu şey.
En güzel yerinde dururlardı evin.
Ortalarına oturur dışarıyı izlerdi.
Topraklarını değiştirir, sularını eksik etmezdi.
Dağıtırdı sevdiklerine, komşularına.
Simdiyse akıp gitmek istiyor o toprağa.
Durmuyor yerinde, kuması zorluyor.

Bu şey dün birisiydi.

Falling, bending, making its weight felt.
The elevator is slowly going down.
My brother sighs, "Almost there."
The elevator is getting narrower and narrower.
The cloth we are holding looks for a chance to
flow away, its head bends and falls, its arms life-
less, swinging just like that.
The elevator is getting narrower and narrower,
this thing that wants to flow away is coming
more and more on top of me.
A narrow cabin, a thing that was once alive, now
having surrendered itself to us, growing heavier
and heavier.
Falling, bending, making its weight felt, as if it
wants to flow away.
The elevator is slowly going down.
I sigh, "Almost there."
As if it wants to flow away.
It wants to fall into the soil, to be with it.
This thing used to grow flowers and plants.
They would stand in the most beautiful place of
the house.
It would sit in their midst and watch outside.
It would change their soil, never neglect their
watering.
It would give them away to loved ones, to neigh-
bors.
Now it wants to flow away into that soil.
It does not stay in place, it strains the cloth.

This thing was someone yesterday.

KUMRU

Zeynep Ateş

Geçici mekâna Özgü Yerleştirme
(Sinanpaşa İş Merkezi 4. Kat Koridor), 2026

Kumaş (fularlar), misina, silikon çift taraflı bant, yapıştırıcı hamuru

Kumru, çocukluk evimin sessiz ışığı; duvarlarda yankılanan ilk sözcüğüm, eşliğinde atılan ilk adımım. İçimi yumuşatan bir sıcaklık taşırdı. İpek hissi veren bir incelikle konuşur, keskinliği iz bırakmadan içine alan, pamuk yumuşaklığında bir bakışla bakardı. Bir kuş kadar hafifti: omuzlarında ki ağırlığı alıp götürür, ardında içinden bir esinti geçmiş gibi ferahlık bırakırdı.

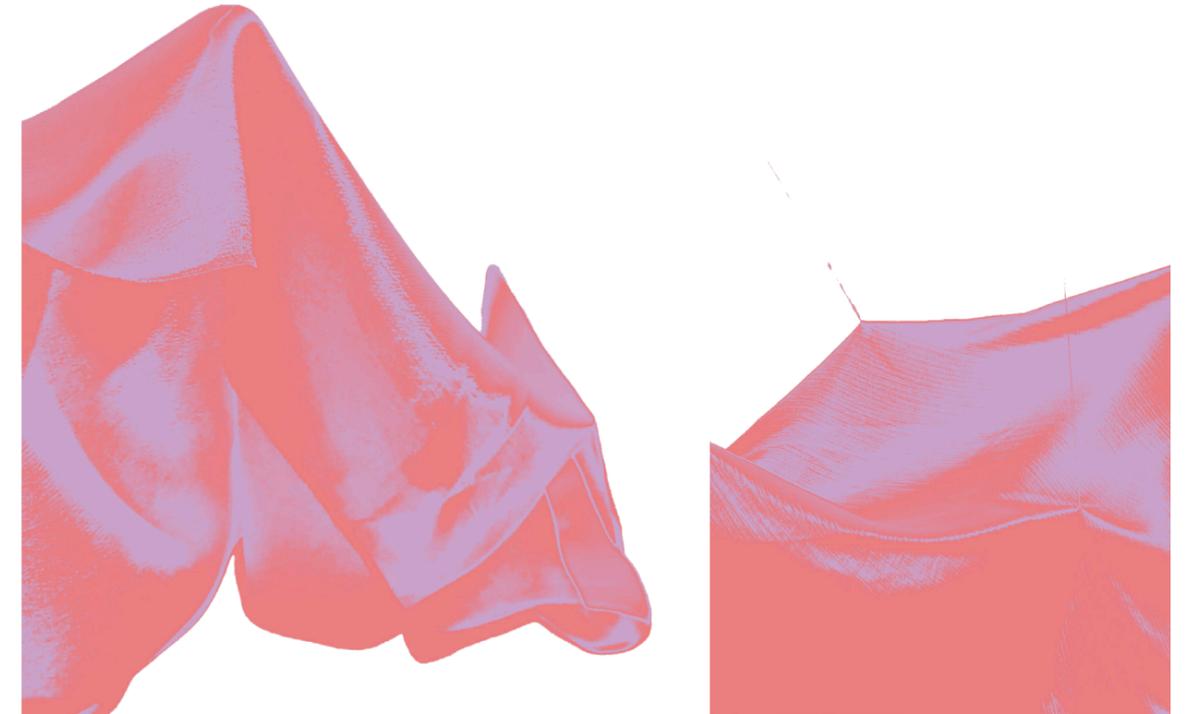
KUMRU

Zeynep Ateş

Temporary Space-Specific Installation
(Sinanpaşa Business Center, 4th Floor Corridor), 2026

Fabric (scarves), monofilament (fishing line), silicone double-sided tape, adhesive putty.

Kumru was the quiet light of my childhood home the echo of my first word on the walls, the memory of my first step at the threshold. She carried a warmth that softened a room, speaking with a gentleness that felt like silk, looking with a cotton-soft gaze that absorbed sharpness without leaving a bruise. She was light as a bird: lifting what you didn't know you carried, leaving behind a clean, airy clarity like a breeze passing through.

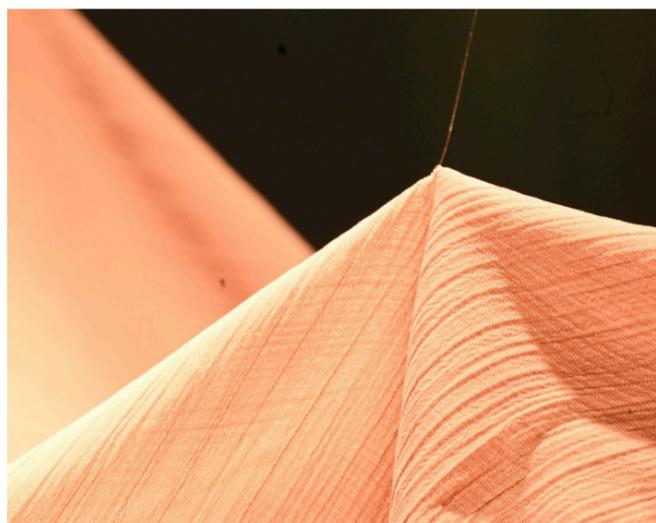

Mekâna özgü bir yerleştime olarak geliştirilen bu çalışma, ağırlıksızlık hâlini askıda duran bir tekstil alanına dönüştürür. Yeniden yapılandırılabilir yapısını korur ve hava hareketlerine ile izleyicinin yakınlığına duyarlı kalır.

Developed as a site-specific installation, the work translates a state of weightlessness into a suspended textile field. The piece remains reconfigurable and responsive to air movement and viewer proximity.

Üç Göbek Taş

Şeyma Kaya

Beyaz ananın zenci kızımıymış meğer. Saçlarım kıpkıvırcıktır benim. Anneminki de taş çatlasa dalgalı. Babaannemin babaannesinden almışım saçımı. Küçükken hep canım acırdı saçım taranırken. Annem de elinden geleni yapsa da o zaman saç kremi yoktu piyasada. Amerika'ya taşınınca anladım, meğer saç taramak, örmek, nesilden nesile aktarılan bir bilgiymiş. Afrikalı, Brezilyalı arkadaşlarımda gördüm nasıl nesil nesil bir araya gelip saçlarına bakım yaptıklarını... Primatlığımızdan geliyor aslında bu saçını başını tarama ayıklama işi...

Nesiller arası aktarıma binaen ben de üç göbek taş hayal ettim. Üzerlerine arka arkaya üç nesil kadın otursun, saçlarını örsünler diye.

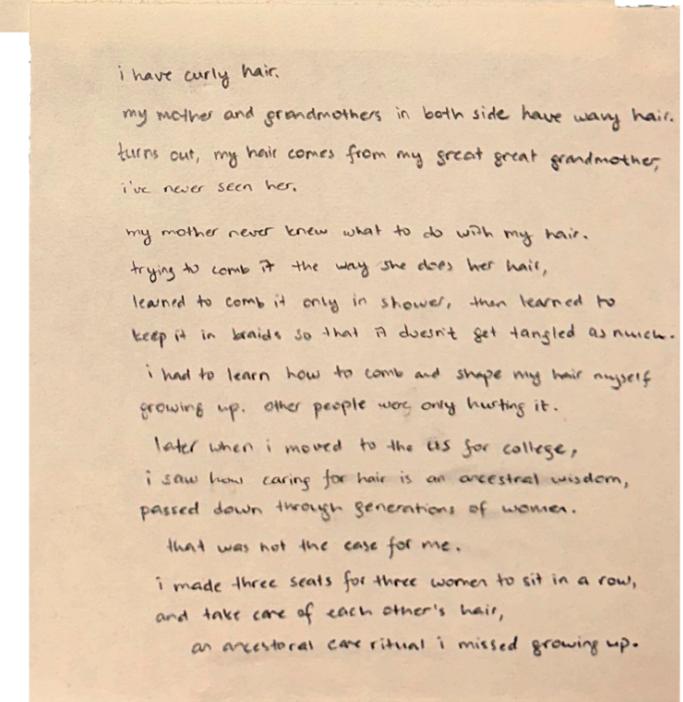
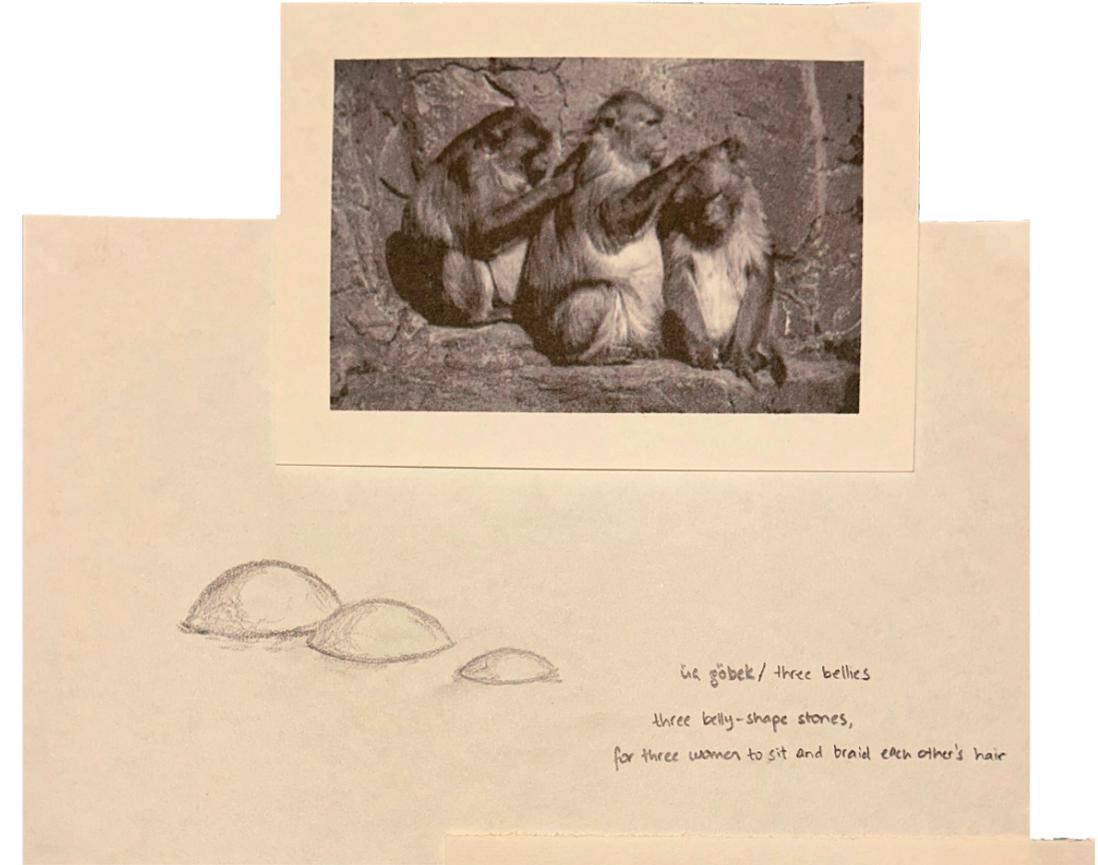
ördük (çoğu) kara saçlarımızı
we braided each other's (mostly) dark hair

Three Belly Stones

Şeyma Kaya

Turns out I was the Black daughter of a white mother. My hair is tightly curled. My mother's, at best, is just wavy. I inherited my hair from my grandmother's grandmother. When I was little, it always hurt when my hair was being brushed. And even though my mother did everything she could, there simply wasn't any hair conditioner on the market back then. When I moved to America, I realized: combing hair, braiding it—this is knowl-edge passed down from generation to generation. I saw it with my African and Brazilian friends, how women gather across generations to care for one another's hair... In a way, this whole business of grooming—combing, picking through—comes from our primate-ness.

And with that intergenerational passing-on in mind, I imagined three "belly stones": stones for three generations of women to sit on, one after another, and braid their hair.

Öğrenciler ile: "Arkadaşlık Çemberi"

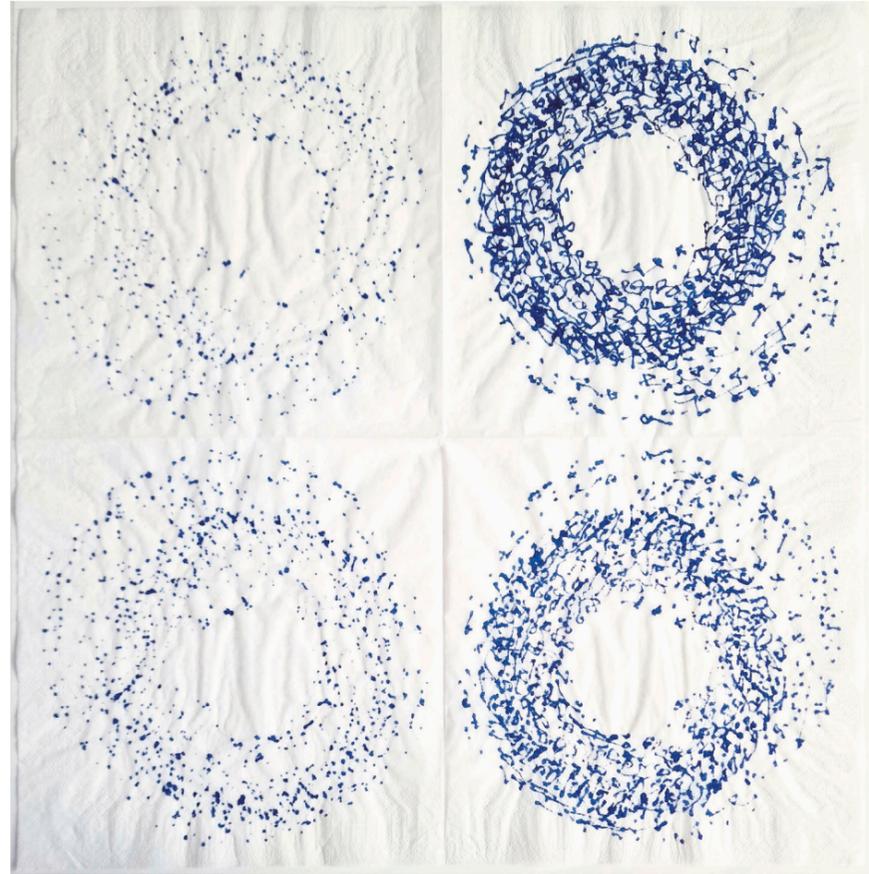
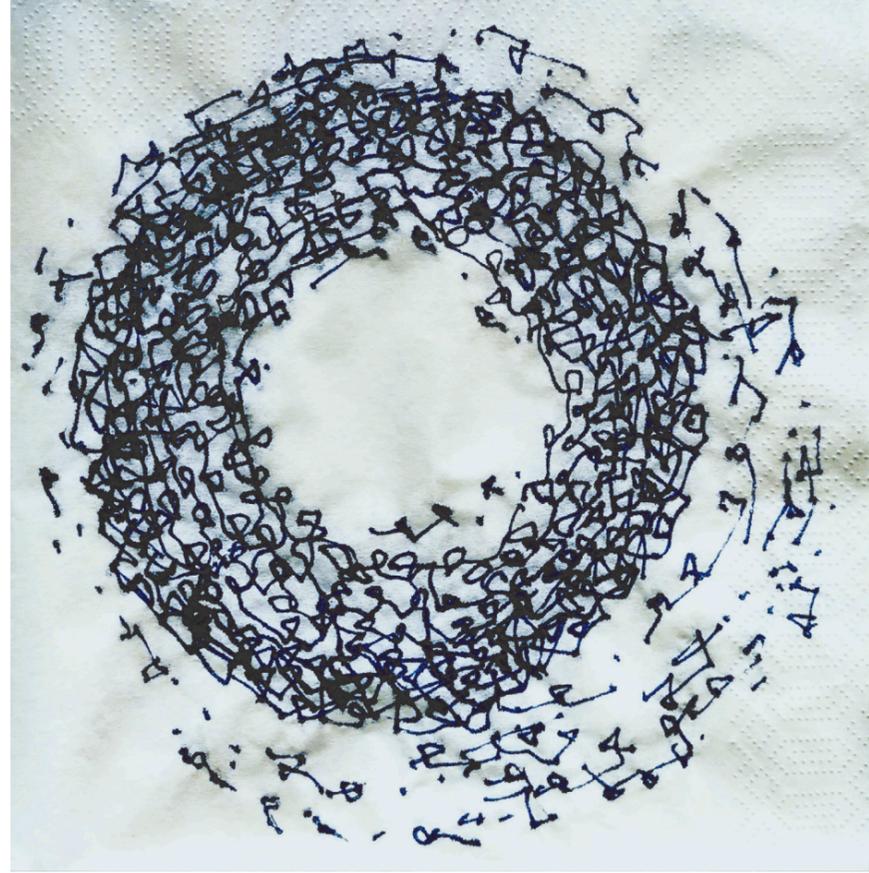
yanar

Dayım öldü! ... Onun bir trafik kazasındaki beklenmedik kaybı bütün yolculuğumun başlangıcıydı sanki. Yaşamlarımızdaki her şey değişmişti. Büyüklerimle o zamanlar yaşadığımız İstanbul Suadiye'den Gemlik'e oğlunu kaybeden dedemlerin teyzem ve iki çocuğu ile oturduğu tarihi Rum Evi'ne taşındık. O zamanlar 8 yaşındaydım. Dedemin evi 3.90 x 24,00 m uzunlukta, 4 katlı, ahşap, geleneksel bir yapıydı. Upuzun katlarının ortasında dev sofaları, uçlardaki büyük odaları, yüksek tavanları, tavanlarında bir baştan bir başa sıralanan, sık ritmik kirişleri, her kata çıkan farklı merdivenleri hep hatırlarım. İki uçtan ışık çoğu zaman çok gizemli gelirdi. Dede evi diğer komşu ahşap evlerle omuz omuzaydı. Dedemin dükkânı kentin merkezindeki evin altında yer alırdı. İstiklal caddesine bakan, ile, diğer tarafında ise zeytinlerin seçildiği taşlık kısmına ve önündeki geniş avluya açılan, asma girişli olan bir evdi. Bir sürü masalsi binanın bulunduğu Gemlik ise büyüklerim gibi ülke dışındaki farklı ülke ve kentlerden gelip göç edenlerin gelip yerleştiği Rumlardan kalmış bir sahil yerleşmesiydi. Denizinin farklı renkleri, gün batımları ile ona adeta kucak açan yüzünü batıya dönmüş etrafını zeytin ağaçlarının çevirdiği rüya gibi bir yerdin Gemlik. Hiç unutamadığım batan güneş ise çocuk kafamızda sanki dev bir umuttu. Çoğu zaman büyük törenlerle, inanılmaz seremonilerle güle oynaya her şeyi arkada bırakarak batardı. Her batışın ardından da aydınlık günlerin sıralanır dururdu. Uçsuz bucaksız denizinde adeta bindiğimiz yelkenli teknelerimiz ile, aradığımız rotalarımızda yollarımızı bulmayı, rüzgarları, dalgaları, sağanakları öğrendik. Oradaki yıllardan sonra sıraya diğer kentler, ülkeler, okullar, mimarlık, sanat ve beni adeta inşa eden akademisyenlik ile her ülkeden öğrenciler girdi ve adeta bir çember oluştu yıllar içinde, büyüye büyüye.

With Students: "Friendship Circle"

yanar

My uncle died! ... His unexpected death in a traffic accident seemed to mark the beginning of all my journeys. Everything in our lives had changed. We moved from Suadiye in Istanbul, where I was living with my elders at the time, to the historic Greek house in Gemlik where my grandparents, who had lost their son, lived with my aunt and her two children. I was 8 years old at the time. My grandfather's house was a traditional, wooden, four-storey building measuring 3.90 x 24.00 metres. I always remember the huge halls in the middle of the long floors, the large rooms at the ends, the high ceilings, the dense, rhythmic beams running from one end to the other, and the different staircases leading to each floor. The light from both ends often seemed very mysterious. My grandfather's house stood shoulder to shoulder with other neighbouring wooden houses. My grandfather's shop was located under the house in the centre of town. It was a house with a vine leaf-covered entrance on the top, facing Istiklal Street on one side and opening onto the stony area called "taşlık" where olives were selected and the large courtyard in front on the other. Gemlik, with its many fairy-tale buildings, was a coastal settlement left behind by the Greeks, where people from different countries and cities outside the country, like my elders, came and settled. Gemlik was a dreamlike place, with the different colours of the sea, the sunsets, its face turned westward as if embracing it, surrounded by olive trees. The sunset, which I can never forget, was like a giant hope in our childish minds. Most of the time, it would set with great ceremonies, incredible celebrations, leaving everything behind with laughter and joy. And after each sunset, bright days would follow. On the boundless sea, aboard our sailboats, we learned to find our way along the routes we sought, learning about the winds, the waves, the downpours. After those years there, other cities, countries, schools, architecture, art, and academia, which shaped me, came into the picture, along with students from every country, forming a circle over the years, growing and growing.

Malzeme: İkişer katlı, dört parçalı "Peçete" / "Circle of Friendship I-II" / 40cmx40cm / 80cmx80cm / Yeni yıla doğru yaklaşırken bütün dostlarım için çizilmiştir / 2026 da yazılan bu metin 2021 yılında çizilmiş resmin hikayesidir.

Material: Two-layered, four-piece 'Napkin' / 'Circle of Friendship I-II' / 40cmx40cm / 80cmx80cm / Drawn for all my friends at the start of new year / This text, written in 2026, is the story of a picture drawn in 2021.